

๑

เพียงสบตา

‘จันทร์...เพื่อนสนิทของพี่ที่เคยเรียนรู้นเดียวกันกำลังต้องการ
สถาปนิกออกแบบบ้าน ถ้าจันทร์ว่างก็ลองไปคุยกับเขาดูหน่อยแล้วกัน ที่
บริษัทฐานนท์พรอพเพอร์ตี้ อยู่แถวถนนวิฑู ไม่ไกลจากบริษัทเราเท่าไร
พี่เคยเกริ่นเรื่องจันทร์กับเขาไว้แล้ว ไปสักบ่ายวันศุกร์ เพื่อนพี่จะได้มีเวลา
ว่างคุยกับจันทร์ยาวๆ หน่อย’

สถาปนิกสาวนึกถึงคำพูดของปวีร์ที่เป็นคนแนะนำงานนี้ให้ ขณะที่
ลอบชำเลืองมอง ‘ว่าที่นายจ้ำ’ อย่างอึดอัดแล้วรีบหลุบตาลงเมื่ออีกฝ่าย
เงยหน้าขึ้นมาประสานสายตากับเธอ พลังนึกถึงสิ่งที่รุ่นพี่หนุ่มบอกกับเธอ
ต่อว่า

‘ธรรมชาติมันเป็นพวกบ้านาน ตั้งแต่พ่อป่วย ทั้งกิจการไว้ให้มันดูแลต่อ
ตั้งแต่ตอนเรียนปีหนึ่ง หมอนี่ก็เลยต้องเบนเข็ม จากที่เรียนวิศวกรรมอยู่ดีๆ
ต้องย้ายไปเรียนคณะบริหารธุรกิจ เพื่อพุงกิจการครอบครัวที่เพิ่งจะเสียดี
เส้าหลักไป เลยไม่ค่อยมีเวลาว่างมากนัก ไหนจะต้องดูแลแม่ดูแลน้อง แถม
ยังต้องบริหารบริษัทอสังหาริมทรัพย์และพัฒนาที่ดินอีก เรียกว่าทำงาน

ราษฎรงานหลวง มันหมาและคนเดียว

‘บางครั้งอาจพูดจาแข็งๆ ไปบ้าง เพราะเคยชินกับการขึ้นวั่งให้ ลูกน้องทำโน่นทำนี่ตามใจ เลยเป็นคนรอะอะไรไม่ค่อยเป็น ทุกอย่างต้อง ออกมานี้เย็บ รวดเร็วทันใจ ถ้ามันพูดอะไรไม่เข้าหู จันทรก็อย่าไปถือสาเลย นะ คิดซะว่าเอางานของเราดีกว่า เพราะเวลาที่หมอนี้ถูกใจอะไรขึ้นมา มัน เพี้ยไม่อันเหมือนกัน พี่การันตีได้เลยว่างานนี้เงินดี ไม่มีเบี้ยวแน่นอน จันทร เตรียมเก็บเงินไว้สร้างเนื้อสร้างตัวปลูกเรือนหอรอรักได้เลย’

‘อย่าเพิ่งคิดเรื่องจะเก็บเงินเลย จันทรก็กลัวจะตีกับว่าที่เจ้านายตั้งแต่ ยังไม่ได้เริ่มงานเลยนะสิคะพี่วีร์’

สลักจันทรแอบบ่นกับคนที่ไม่ได้มาด้วยกัน แต่สีหน้ายังคงเรียบเฉย รักษามารยาทเอาไว้เป็นอย่างดีเยี่ยม

หลายนาที่ผ่านไป ภายใต้อาคารณเอนิคมครีมนั้นให้กระอักกระอ่วน ใจระหว่งกัน หญิงสาวชักจะเริ่มไม่พอใจขึ้นมานิดๆ เพราะคนที่นั่งอยู่ฝั่ง ตรงข้ามเล่นจ้องหน้ากันอย่างไม่เกรงใจ ริมฝีปากสัมผัสเข้าหากัน สองมือเรียว ถูกันไปมา บอกไม่ถูกว่ารู้สึกเช่นไร

โมโห?

ประหม่า?

หรือ...ไม่มันใจ?

หญิงสาวรู้แต่ว่าหงุดหงิดทุกครั้งที่ถูกสายตาคนกริบมองอย่างพิลึก พิจารณา ถ้าเขามองเธอแบบธรรมดาๆ ตามประสาชายจ้างทั่วไปก็ต้องการ ตรวจสอบบุคลิกลักษณะของลูกจ้างว่าน่าเชื่อถือมากน้อยแค่ไหน สลักจันทร ยังพอจะเข้าใจ เพราะงานเขียนแบบบ้านไม้ได้ใช้เงินแค่หลักสิบหลักร้อยเสีย เมื่อไร เขาต้องจ่ายให้สถาปนิกและวิศวกรเป็นหลักหมื่นหลักแสนขึ้นไป แต่ มันต้องไม่ใช่การใช้ทางตามองเหยียดกันตั้งแต่ศีรษะจดปลายเท้าเหมือนกับ เธอเป็นตัวซื้อโรคที่น่ารังเกียจแบบนี้

‘ทำทางเพื่อนพี่วีร์คงไม่ใช่แค่จอมเผด็จการอย่างเดียวแล้วละค่ะ แต่

ยังเป็นคนนิสัยไม่ดีที่ชอบดูถูกคนอื่นอีกด้วย'

สลักจันทร์แอบค่อนข้างเจ้าตัว สีหน้าดูลำบากใจอย่างเด่นชัด ก่อน
จะแปรเปลี่ยนเป็นร้อนห่อสลักกับรู้สึกซาๆ เมื่อเขาเอ่ยถมน้ำเสียงหนึ่งเรียบ
เจือแววหยันนิดๆ ด้วยรอยยิ้มที่ตกลงบนมุมปากข้างหนึ่ง

“คุณนะหรือที่นายวีร์แนะนำมา”

แววตาและน้ำเสียงของเขายังไม่ร้ายกาจเท่าคำถามที่เหมือนกับจะ
เป็นการป่าวประกาศบอกเธอกลายเป็นการ

‘ผมไม่มั่นใจว่าคุณจะออกแบบบ้านผมได้ดี’

นี่คงจะเป็นมารยาทอันดีที่สุภาพบุรุษอย่างเขาพึงให้เกียรติลูกจ้าง
ที่อยู่ต่ำกว่าเธอสินะ...

เพราะไม่อย่างนั้น เขาคงจะพูดออกมาตรงๆ แล้วละว่า...

‘คุณไม่มีปัญญาออกแบบบ้านให้ผมได้หรอก’

ซึ่งถ้าเป็นอย่างหลัง เธอเองก็อยากจะถามเขากลับเหมือนกันว่า...

‘ใครเป็นคนบัญญัติไว้ไม่ทราบว่าจะสถาปนิกกับวิศวกรต้องเป็นผู้ชาย
เท่านั้น!’

สลักจันทร์พยายามข่มใจ ไม่ปล่อยให้ตอบโต้อีกฝ่ายกลับไป เพราะเธอ
จำต้องเห็นแก่หน้าวีร์ให้มากๆ เขาไม่เพียงมีบุญคุณช่วยแนะนำงานนี้มาให้
แต่ยังเป็นพี่ชายที่เธอให้ความเคารพรักและเกรงใจอย่างที่สุด

สำหรับสลักจันทร์แล้ว...วีร์เปรียบเสมือนพ่อพระของเธอที่ไม่ปาน
เขาเป็นคนมอบโอกาสที่ทำให้ครอบครัวของเธอมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นกว่าเดิม
หลายเท่า ชายหนุ่มเป็นคนสัมพันธ์และรับเธอเข้าทำงานที่บริษัทแอล. เอช.
เดโคเรต แอนด์ ดีไซน์ กรุ๊ป ตั้งแต่สมัยที่เธอเพิ่งเรียนจบใหม่ๆ

ตอนนี้เขาเป็นทั้งเพื่อนร่วมงานและรั้งตำแหน่งหัวหน้า คอยเป็นที่
พึ่งพิงกำกับดูแลสลักจันทร์และคนในทีม คอยให้คำปรึกษาเรื่องงานและ
เรื่องต่างๆ แก่เธออยู่เสมอ เขาพร้อมช่วยเหลือเธอโดยไม่เคยเบื่อหรือ
ปริปากบ่นเลยสักครั้ง แม้ว่าบางครั้งเธอจะยึดเยียดปัญหาส่วนตัวด้วยการ

พรำป่นให้เขายิ่งรักสมองมากขึ้นก็ตาม

ในเมื่อปวีร์แสนดีและคอยช่วยเหลือเธอขนาดนี้ แล้วเธอจะทำให้คนที่ เป็นเหมือนพี่ชายแท้ๆ คลานตามกันออกมาจากห้องแม่ต้องขายหน้า โดน เพื่อนต่อว่าเรื่องที่ไม่รู้จักเลือกคนมาทำงานให้ดีได้ยังไงกัน

สลักจันทร์จึงพยักหน้า บอกเพียงสั้นๆ

“ค่ะ”

“คุณมีผลงานมาให้ผมดูไหม”

แทนคำตอบ สลักจันทร์ยื่นแฟ้มในมือให้ผู้ชายตรงหน้า เขารับไปเปิด ดูคร่าวๆ ก่อนกล่าวเสียงเรียบดูเจียม

“อืม...ก็ดี สมเป็นสถาปนิกรุ่นใหม่ ออกแบบบ้านเรียบๆ ง่ายๆ ไม่ สลับซับซ้อนเท่าไร”

ประโยคแรกคนฟังยังพอทำเนา ถึงเขาไม่ชม แต่ก็ไม่ได้อารมณ์ฝีมือ ของเธอจนหน้าม่าน แต่พอประโยคหลังหลุดจากปากเขาเท่านั้นละ สลักจันทร์ ก็คอแข็งขึ้นมาทันที

“ว่าแต่...ทำได้แค่นี้เองหรือ”

“ดิฉันออกแบบบ้านได้หลายแบบค่ะ” หญิงสาวกระแทกเสียงตอบ นิดๆ

ธรรตย์ก้มไหล่ “แต่ที่เอามาโชว์ให้ดูนี่ ผมเห็นมีแต่แบบบ้านๆ”

“ดิฉันไม่ทราบมาก่อนว่าคุณต้องการคอนอกแบบ ‘คฤหาสน์!’ ไม่ใช่ บ้าน”

ยังดีที่เธอยังคำว่า ‘วัง’ เอาไว้ได้ทัน ไม่อย่างนั้นอีกฝ่ายจะหาว่าเธอ พุดตระทบกระเทียบถึงรสนิยมของเขามาก เพราะสลักจันทร์มั่นใจว่าผลงาน ที่ตัดมาโชว์นั้น เป็นแบบบ้านที่ดูดีมีสไตล์ตามความต้องการของผู้อยู่อาศัย จริง ที่เธอเคยออกแบบให้ และเรียกเสียงตอบรับถึงความ ‘พึงพอใจ’ จาก ลูกค้านักก่อสร้างเบอร์เซนต์ ด้วยความที่เธอเน้นการออกแบบอย่างเรียบ หรู ให้ความรู้สึกอบอุ่นเป็นหลัก ทุกครั้งที่สลักจันทร์ทำการออกแบบบ้าน

เธอเลือกการ ตกแต่งแบบคลาสสิกด้วยเครื่องประดับน้อยชิ้นให้เหล่าเศรษฐี เพื่อแสดงให้เห็นถึงความแข็งแกร่งและคงทนของ ‘ตัวบ้าน’ มากกว่าจะ ประโคมข่าวของราคาแพง เพื่ออวดฐานะความมั่งคั่งเพียงอย่างเดียว

ฉะนั้นสิ่งที่เธอใส่ใจสร้างจึงแตกต่างจากคำที่เขาพูดสບประมาทว่า ‘ดูบ้านๆ’ อย่างสิ้นเชิง!

“ผมอยากได้แบบที่มันดูแพงกว่านี้”

“ดิฉันจะนมรมิตให้ค่ะ ขึ้นอยู่กับงบประมาณว่าคุณตั้งไว้เท่าไร”

สลักจันทร์หมั่นไล่จ้นอดเขวเขากลับเล็กๆ น้อยๆ ไม่ได้ เกิดมาเธอยังไม่เคยเจอผู้ชายคนไหนเรื่องมาก พูดจาตู่ตักตู่แคลนคนอื่นอย่างร้ายกาจได้เท่าเขาเลยสักคน

“สิบสองล้าน! เฉพาะโครงสร้างของตัวบ้าน ยังไม่นับรวมค่าตกแต่งภายใน คุณคิดว่าจะรับผิดชอบไหวไหม” เขาเลิกคิ้วถามราวกับอยากจะทำให้ตัวเองมั่นใจ

“ถ้าคุณคิดว่าดิฉันทำไม่ไหว ทำไม่ถึงได้เรียกดิฉันมาคุยล่ะคะ” สลักจันทร์ถามกลับ

“คงเพราะนายวีร์อวดสรรพคุณของคุณเอาไว้เยอะละมัง เลยทำให้ผมอยากพิสูจน์ว่าคุณจะเก่งจริงอย่างที่หมอนั่นมันพูดไว้หรือเปล่า”

‘โดยการเอาเงินสิบสองล้านมาเสี่ยงหรือคะ’

หญิงสาวอยากจะย้อนเขากลับไปแบบนั้นัก แต่ที่ทำได้ดีกว่าการประชดประชันแบบเด็กๆ ก็คือยึดถอยอมรับในสรรพคุณที่เชื่อว่าตัวเองมีอยู่อย่างเต็มเปี่ยม

“ดิฉันคงไม่กล้าที่กัก พุดโอ้อวดว่าตัวเองเก่ง แต่ดิฉันไม่เคยทำให้ลูกค้าเสียเวลาและเสียตายนเงินที่ต้องควักจ่ายดิฉันคะ”

คนฟังเลิกคิ้วสูง กระตุกยิ้มอย่างชอบใจ

“ดี! จำคำคำนี้ของคุณเอาไว้ด้วยล่ะ เพราะถ้าคุณทิ้งงานหรือทำให้ผมเกิดเสียดายนเงินขึ้นมาเมื่อไหร่ รับรอง คุณได้จ่ายค่าเสียหายชนิดที่ชดใช้

คืนผมทั้งชาติก็ไม่มีวันหมดแน่!”

หญิงสาวแอบบ่นปาก

“พูดเหมือนกับว่าคุณตกลงใจจะจ้างดิฉันแน่นอนแล้วอย่างนั้นล่ะค่ะ”

แทนคำตอบ ชายหนุ่มเอี้ยวตัวหันไปกดอินเตอร์คอมที่ต่อสายตรงถึงเลขาฯ หน้าห้อง กรอกเสียงลงไปในเครื่องรับสัญญาณ

“คุณสิริ ช่วยวางสัญญาณ ‘ว่าจ้าง’ ออกแบบบ้านให้ผมด่วน ผมต้องการวันพรุ่งนี้ รีบมาตรวจสอบเนื้อหาอย่างละเอียดด้วยนะครับ ผมไม่อยากจะเปิดช่องให้คนรับงานเอาเปรียบผมได้ อ้อ...แล้วก็มีบางข้อที่ผมต้องการให้เพิ่มเติมเป็นกรณีพิเศษ เต็มใจผมจะจัดโบนัสออกไปให้”

“เดี๋ยวสิริจะบริหารจัดการให้ค่ะ” หญิงวัยกลางคนที่รู้จักนิสัยของเจ้านายตนเป็นอย่างดีตอบรับทันที

“ขอบคุณครับ” พูดจบแล้วก็วางสาย หันกลับมามองหญิงสาวอีกครั้ง “ก่อนทำงานร่วมกัน ผมจะให้โอกาสคุณเลือก ถ้าคุณคิดว่าไม่มีฝีมือหรือไม่มั่นใจล่ะก็ ผมอนุญาตให้ถอนตัวตอนนี้ได้เลย และผมจะไม่เรียกร้องค่าเสียหายใดๆ ที่คุณทำให้ผมเสียเวลาโดยเปล่าประโยชน์ด้วย เพราะผมจะถือว่าคุณได้ซัดซีให้ผมแล้ว ด้วยการทำให้ผมได้มีโอกาสหัวเราะเยาะดังๆ ใส่หน้าไอ้คนที่แนะนำคุณมาแทนที่ สตาบนิกเบอร์หนึ่งที่มันกล้าเอาหัวเป็นประกัน ไม่เห็นจะได้ความอย่างที่มันไม่ไว้เลยสักนิด!”

ดวงตากลมสวยปลั่งกร้าวขึ้น แทบไม่ต้องคิดให้เสียเวลา สลักจันทร์พยักหน้ารับเป็นคำตอบทันที เธอไม่ดีใจที่ได้งานจากเขาเลยแม้แต่น้อย ทว่าที่ตัดสินใจรับ เพราะรู้สึกหมั่นไส้คนที่ชอบพูดจาดูถูกถากถางเธอสารพัด เธอจะทำให้เขาหน้าหงายและพึงระลึกเสียใหม่ว่า...ผู้หญิงอย่างเธอก็แกร่งแถมยังมีดีมากกว่าพวกผู้ชายบ้าอำนาจอย่างเขาหลายเท่าตัว

สลักจันทร์จะเอาชนะเขาให้ดู!

“พรุ่งนี้เจอกันค่ะ ดิฉันจะเตรียมเอกสารมาให้พร้อม รับรองว่าไม่ทำให้คุณเสียเวลาแน่นอน อ้อ...แล้วที่อยู่ในเอกสารใช้ติดต่อได้จริงนะคะ

เมื่อดิฉันทนความเรื่องมากของนายจ้างอย่างคุณไม่ไหว เกิดทิ้งงานไปเสีย
คือๆ คุณจะได้มั่นใจว่าสามารถตามตัวดิฉันกลับมาใช้หนี้ก้อนโตที่ใช้ทั้งชาติ
ก็ยังไม่หมดของคุณได้ที่ไหน ถ้าไม่มีอะไรแล้ว ดิฉันขอตัวเลยนะคะ จะรีบ
กลับไปเตรียมความพร้อมสำหรับงานวันพรุ่งนี้ สวัสดีค่ะ”

หญิงสาวกระพุ่มมือไหว้อีกฝ่ายตามมารยาทอย่างเสียไม่ได้ แล้วเก็บ
ข้าวของ รีบเดินออกจากห้องทำงานของเขา เพราะกลัวเหลือเกินว่าตัวเองจะ
หำใจไม่ไหว กระโจนเข้าไปตะกุกตะกักที่นั่นวางมาด ทั้งที่เพิ่งฟังเธอ
พูดจาส่อเสียดตัวเองไปหยกๆ ให้มันมือเล่น

ผู้ชายอะไร...ปากร้าย ไร้มารยาท ช้ายังชอบดูถูกคนอื่นอย่างร้ายกาจ!
ชาตินี้...เธอขอเจอเจ้านายแบบเขาแค่คนเดียวพอ!

หลังเดินออกมาจากอาคารสุวรรณที่พรอพเพอร์ตีด้วยสีหน้าบึ้งตึง
สลักจันทร์ก็มีเรื่องให้ขบคิดต่อทันทีว่า เธอควรจะรับสายแฟนหนุ่มที่คบหา
กันมายาวนานตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัยดีหรือไม่ ฟังดูอาจจะแปลกๆ
แต่เธอรู้สึกจริงๆ ว่าเหมือนกับตัวเองกำลังคบอยู่กับใครอื่น ไม่ใช่แฟนหนุ่ม
คนเก่าที่เธอเคยรู้จักมาหกเจ็ดปี เพราะช่วงหลังๆ เวลาคุยกันแต่ละที เธอ
ต้องคอยหยิบยกเหตุผลมาหักล้างตรรกะที่ไม่เข้าท่าของเธออยู่ร่ำไป

ไม่ใช่ว่าเธอเคยเป็นคนชอบเอาชนะ

แต่...เอกภพไม่เคยฟังความคิดเห็นเธอเลยต่างหาก!

สลักจันทร์ตัดสินใจเตะหน้าจ่อ เลื่อนปลายนิ้วเพื่อรับสาย กรอก
เสียงลงไปอย่างแข็งๆ

“มีอะไรรีเปล่าภพ”

“นี่เป็นคำทักทายแฟนที่ไม่ได้เจอหน้ากันมานานเกือบเดือนของจันทร์
เธอ” คนทางปลายสายถามประชด

“ช่วงนี้จันทร์เหนื่อยๆ นะ”

สลักจันทร์พยายามปรับน้ำเสียงให้อ่อนลง บวกกับคนฟังพยายาม

ไม่ใส่ใจ คงเกรงว่าหากต่อความยาวสาวความยืดจะกลายเป็นการทะเลาะกันเหมือนทุกครั้งในช่วงสี่ห้าเดือนที่ผ่านมา เขาเลยรีบบอกความตั้งใจของตัวเองกลับมาว่า

“เย็นนี่เราไปดินเนอร์กันนะ ภพรวย เพิ่งได้เงินจากงานพิเศษมา”

“หวังว่าคงไม่ใช่ค่าเซ็นแบบที่ไม่ได้มาตรฐานหรอกนะ ถ้าเป็นเงินร้อนพวกนั้นละก็ จันท์คงกินข้าวของภพไม่ลงแน่ และจันท์ก็ไม่อยากให้ภพอามาพูดทีหลังด้วยว่าเพราะเราจะแต่งงานกัน อนาคตภพต้องเลี้ยงจันท์ ภพเลยต้องหาลำโพงพิเศษด้วยงานผิดกฎหมายแบบนี้” สลักจันท์ตักคอกอย่างรู้ทัน

“อย่าหาเรื่องภพได้ไหมจันท์” เอกภพทำเสียงหงุดหงิดกลบเกลื่อนความผิด เพราะ ‘เงินพิเศษ’ ที่ว่าได้จากวิธีดังกล่าวจริง “จะมาจากไหน มันก็เป็นเงินที่ภพหามาด้วยน้ำพักน้ำแรงของตัวเองนั่นละ ถ้าจันท์ไม่อยากเจอภพ พุดมาคำเดียวสั้นๆ ภพขี้เกียจทะเลาะกับจันท์”

“จันท์เองก็ไม่อยากเถียงกับภพเรื่องนี้บ่อยๆ หรือคะ แต่จันท์เป็นห่วงภพ ทั้งในฐานะที่เป็นแฟนและเป็นเพื่อน สิ่งที่ภพกำลังทำมันผิดแถมยังส่งผลเสียในหลายๆ ด้านด้วย ถ้าวันหนึ่งตึกที่ภพเซ็นอนุมัติแบบให้ทั้งที่ไม่ได้มาตรฐานเกิดถล่มลงมา เพราะวัสดุอุปกรณ์ไม่ได้คุณภาพ ภพเคยคิดไหมว่าจะต้องมีคนบริสุทธ์สังเวชชีวิตให้แก่ความมั่งงายของเจ้าของตึกหรือแม้แต่ความโลภของภพเองด้วยสักกี่ร้อยกี่พันชีวิต แล้วภพเคยนึกถึงอนาคตของภพหลังจากนั้นไหมว่าจะเป็นยังไง จะสู้หน้าใครได้ ภพจะไปอยู่ที่ไหน ถ้าภพไม่เคียดคิด จันท์จะตอบแทนให้ คงไม่พ้นชั่งตวงแน่ ภพเคยละอายหรือนึกกลัวเรื่องพวกนี้บ้างรีเปล่า”

แทนที่คนถูกเตือนจะคิดตาม เขากลับบอกเธออย่างไม่มีเยื่อหระ

“กว่าจะถึงตอนนั้น ภพคงรวยเป็นเศรษฐีไปแล้ว คุณไม่ได้มีไว้ชังคนรวยนะจันท์ มีเงินก็จ้างหนายไปสิ เต็มวันคนตีๆ มีฝีมือออกเยอะเยอะ จะกลับขาให้เป็นด้ายังไงก็ได้”

สลักจันทร์ถึงกับอึ้ง คิดไม่ถึงว่าแฟนหนุ่มจะพูดจามักง่ายแบบนี้ จึง
ต่อว่าเขา

“เราเพิ่งรู้ว่าภพเป็นคนเห็นแก่ตัว”

แม่น้ำเสียงจะฟังดูราบเรียบ แต่ให้ความรู้สึกกรุนแรงในความหมาย
ทำเอาคนที่เกือบอารมณ์ดีชักย่ำเข้ขึ้นมาใหม่ สวนกลับอย่างรำคาญเต็มแก่

“จันทร์นั่นแหละเป็นอะไร เอาเรื่องนี้มาว่าภพอยู่ได้ เรื่องมันยังไม่เกิด
ขึ้นสักหน่อย จันทร์จะตีโพยตีพายไปทำไม ชีวิตใครชีวิตมัน คนคนนั้นก็
ต้องดูแลเอาเองสิ ไม่ใช่หน้าที่ภพที่จะต้องเที่ยวรับผิดชอบชีวิตใครต่อใคร
เสียหน่อย แค่ดูแลจันทร์คนเดียว ภพก็เหนียวจะแย่แล้ว”

“ขอโทษนะที่ทำให้ภพต้องลำบาก!”

นอกจากจะไม่ซาบซึ้งแล้ว สลักจันทร์กลับจุ่มหนักกว่าเดิมที่อีกฝ่าย
กล่าววากับบัดความรับผิดชอบ เหมือนเห็นชีวิตคนเป็นแค่ผักปลา ไม่มีค่า
ควรแก่การใส่ใจ ใดๆ ที่ผลกระทบซึ่งอาจเกิดขึ้นในวันข้างหน้า บางทีอาจจะ
เกิดขึ้นเพราะน้ำมือของเขานี้แหละแน่ๆ แต่ว่าชายหนุ่มกลับไม่รู้สึกรู้สาเลย
แม้แต่หน่อย

เธอเองก็ไม่ใช่คนดีเลิศประเสริฐนักหนา แต่ก็คิดว่าถ้าคนเราทำอะไร
อย่างตรงไปตรงมา ตั้งอยู่บนหลักของความถูกต้อง เธอเชื่อว่าชีวิตย่อม
เป็นสุข ไม่ต้องอยู่อย่างอายใคร หญิงสาวจึงพยายามเตือนสติแฟนหนุ่มให้
ฟังตระหนักไว้ อย่างไม่ ‘กั๊ก’ ย่อมดีกว่า ‘แก้’ เพราะถึงจะลำบากหลังจากนี้
แต่ก็อาจจะสายเกินไป

“จันทร์ไม่ได้ตีโพยตีพาย แต่จันทร์กำลังพูดถึงจรรยาบรรณของ
วิศวกรอย่างภพว่ายังพอจะมีเหลืออยู่บ้างไหม”

สลักจันทร์หวังให้แฟนหนุ่ม ‘เข้าใจ’ ในความ ‘หวังดี’ ของตน และ
‘ตาสว่าง’ เสียที...

แต่คงเป็นไปได้แค่ ‘ความหวัง’ ที่ไม่สามารถมีวันเป็นจริง เมื่อเอกภพ
ตอกกลับอย่างไม่พอใจ

“นี่มันเรื่องส่วนตัวของภพ จันทรไม่ต้องมายุ่ง!”

“จันทรต่อไปจันทรจะไม่พูดเรื่องนี้กับภพอีก ภพอยากทำอะไรเรื่องของภพ ตัวภพ ตามสบาย จันทรจะไม่ก้าวก่าย แต่จันทรจะขอเว้นระยะห่างระหว่างเราไว้ เพราะจันทรชังไม่แน่ใจแล้วว่าที่ผ่านมา...ภพที่จันทรรู้จักกับภพในตอนนั้น คนไหนกันแน่ที่เป็นตัวจริง” หญิงสาวกล่าวด้วยสีหน้าเรียบนิ่งพอๆ กับน้ำเสียง

“จันทรพูดแบบนี้หมายความว่า...จะเลิกกับภพใช่ไหม!” คนถามกระซอกเสียงจนเกือบเป็นตะคอก

“จันทรบอกว่า ‘ห่าง’ ไม่ใช่ ‘เลิก’ นะภพ”

“ความหมายมันก็คือๆ กันนั่นแหละ”

สลักจันทรถอนใจ ไม่อยากให้เรื่องเล็กกลายเป็นชนวนเหตุบานปลายให้เขาหาเรื่องชวนทะเลาะ จึงตัดสินใจบอกความต้องการของตัวเองออกไปตามตรง

“จันทรอยากให้ภพปรับเปลี่ยนทัศนคติและนิสัยบางอย่าง ก่อนที่เราจะตกลงใจใช้ชีวิตคู่ร่วมกัน”

“ที่ภพยังไม่เคยเปลี่ยนความคิดของจันทรได้เลย” อีกฝ่ายสวนกลับทันควัน

“ถ้าเรื่องที่ภพหมายถึงคือ...การให้จันทรลาออกจากงาน แล้วมานั่งๆ นอนๆ อยู่บ้าน คอยเลี้ยงลูกให้ภพอย่างเดียวละก็ จันทรยอมรับว่าจันทรไม่เห็นด้วย เราควรช่วยกันทำมาหากินมากกว่า”

“ภพบอกแล้วไงว่าเลี้ยงจันทรไหว”

“ด้วยการหาลำโพงพิเศษแบบนี้แหละ” หญิงสาวถามอย่างอ่อนใจ “ลองทำเราก็วนกลับมาพูดเรื่องเดิมทุกที เมื่อไหร่ภพจะยอมเข้าใจว่าการทำแบบนี้มันผิด! ผิดทั้งกฎหมาย ผิดทั้งจริยธรรมที่อาจารย์เคยสอนไว้”

“จันทรนั้นแหละเรื่องมาก ไม่รู้จะหาเรื่องลำบากไปทำไม”

“จันทรผิดเธอที่หวังดีอยากให้ภพทำในสิ่งที่ถูกต้อง”

หญิงสาวถามเสียงเครืออ กระทั่งคนปลายสายจับกระแสแห่งความ
น้อยใจได้จึงยอมอ่อนลง แต่ไม่ขายโยนความผิดให้แฟนสาวอยู่ดี

“ภพอยากให้เห็นหน้าหรือ แล้วคิดถึงสิ่งดีๆ ที่กำลังจะเกิดขึ้น
กับเราให้มากๆ เงินทองทั้งนั้นนะจันท์ จันท์จะโยนทิ้งเพียงเพราะความ
คิดล้าหลังไม่ทันสมัยของจันท์หรือไง ภพไม่เอาด้วยหรอกนะ บอกเลยที่เรา
ยังทะเลาะกันอยู่ทุกวันนี้ เพราะจันท์นั่นแหละไม่ยอมเข้าใจภพเสียที”

“เราไม่มีวันเข้าใจกันได้ ตราบใดที่ภพยังยึดติดอยู่กับความต้องการ
ของตัวเองแบบนี้” สลักจันท์ยื่นกราน

“จันท์ก็ยื่นซะอย่างนี้ทุกที ขนาดภพยอมลงให้แล้ว จันท์ยังจะเอา
อะไรอีก แบบนี้ใครกันแน่ที่เอาแต่ใจตัวเองเป็นใหญ่!” คนพูดลั่นหัวเสีย
ขึ้นมาอีก

“เรื่องที่จันท์คิด เรื่องที่จันท์ทำ มีแต่ความถูกต้อง ไม่เหมือนภพ!”

“แน่ใจหรือ” เอกภพถามเสียงสูง “จันท์เริ่มเป็นแบบนี้ตั้งแต่ภพได้
เงินเดือนเยอะกว่า”

“จันท์ไม่เคยอิจฉา!”

“ถ้าจันท์ไม่คิด จันท์จะเอาแต่พูดเรื่องเงินทำไม ทั้งที่ภพไม่เคยคิด
ว่ามันเป็นเรื่องใหญ่เลยแท้ๆ”

“แต่สำหรับจันท์...ไม่! ภพกำลังดูถูกจันท์!” เธอพูดเสียงกร้าว ยิง
คุยกับเขาก็ยิ่งหมดความอดทน

“ภพยังไม่ได้พูดอะไรเลย จันท์นั่นแหละที่คิดไปเอง แล้วก็โยนว่า
เป็นความผิดของภพทั้งหมด”

จนขนาดนี้แล้ว เอกภพยังไม่คิดว่าเขาเป็นฝ่ายผิดอีกหรือ ซ้ำร้ายยัง
มองว่าปัญหาที่เกิดขึ้นเป็นเพราะเธอเรื่องมากไปเองอีกต่างหาก สลักจันท์
เลยยิ่งโมโห

“แล้วเมื่อกี้ใครกันล่ะที่พูดว่าจันท์เป็นแบบนี้เพราะได้เงินเดือนน้อยกว่า
กว่า ไม่ใช่ภพหรือไงฮะ!”

ถ้าอารมณ์ของเธอยามนี้เปรียบเสมือนน้ำที่กำลังเดือดจัด เอกภาพเองก็คงไม่ต่างอะไรกับไฟที่เจอกระแสนลมโหมกระหน่ำให้เพลิงยิ่งลุกไหม้รุนแรงเสียยิ่งกว่าไฟลามทุ่ง

“อย่ามาขึ้นเสียงกับภพนะจันทร!” เจ้าตัวตวาดลั่น พร้อมกับตบตบหัวนั้ง “เมื่อไหร่จันทรจะเลิกทำตัวเง่าเสียที ตกลงยังอยากเจอภพใหม่เย็นนี้”

หญิงสาวตอบแบบไม่ต้องคิด รวมถึงไม่อนาทรร้อนใจต่อคำขู่ของแฟนหนุ่มเลยสักนิด

“จันทรบอกแล้วไงว่าไม่กล้าใช้ ‘เงิน’ ที่อาจจะก่อให้เกิดความทุกข์และความสูญเสียตามมาในอนาคตได้หรอก”

คนปลายสายหาได้สำนึก ซ้ำยังแตกตื่นเธอกลับมาตรงๆ

“ลตออีโก้อันสูงส่งของจันทรลงบ้างเถอะ เสกตันหนึ่ง...แค่ขาดเหล็กตามเสาไปสักเส้นสองเส้น มันคงไม่ถล่มลงมาง่ายๆ ภายในวันสองวันนี้หรอกนะจันทร หยุดวิตกจริตเกินเหตุได้แล้ว”

สลักจันทรยิ่งอึ้ง นอกจากเขาจะเห็นแก่ตัวแล้วยังขาดจิตสำนึกอีกด้วย เธอเลยคร้านที่จะต่อปากต่อคำกับคนที่มีข้ออ้างให้ตัวเองเป็นฝ่ายถูกอยู่เสมอ แล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงปลงตก

“จันทรซึ่งแล้วว่าภพเป็นคนแบบไหน อย่างภพคงต้องรอให้เกิดความสูญเสียก่อนสินะ ภพถึงจะสำนึกได้ หรือบางที ภพอาจจะไม่เคยคิดเสียใจกับสิ่งที่ตัวเองทำไปด้วยซ้ำ”

“ถ้าจันทรหาเรื่องภพอีกแค่คำเดียวละก็...เราไม่ต้องคุยกัน!”

แทนคำตอบ มือเรียวกดตัดสายทันที

สลักจันทรเองก็เบื่อที่จะคุยกับแฟนหนุ่มต่อไป เธอต้องการเวลาคิดทบทวนถึงอนาคตของทั้งคู่สักหน่อย อย่างน้อยก็ในช่วงนี้ที่เธอยังสับสนอยู่ไม่รู้ว่าจะคงความสัมพันธ์กับเอกภาพหรือจะต่างคนต่างไปดี เอาไว้รอให้เธอคิดเรื่องนี้ตกเมื่อไร ค่อยเผชิญหน้าบอกการตัดสินใจของเธอให้เขารับรู้ ใน

ฐานะที่เอกภพคือผู้ที่ครั้งหนึ่งเคยร่วมเดินทางสร้างฝันด้วยกันมา

ถ้าเป็นไปได้...เธอก็อยากจะทำสมาธิพัฒนาจิตเพื่อนระหว่างกันเอาไว้

แต่คงต้องรอให้เธอจัดการกับงานใหม่ที่มีเจ้านายจอมเรื่องมากคอยยื่นกำกับสั่งนู่นสั่งนี่เสียก่อน ไม่เช่นนั้นเธอคงไม่มีสมาธิคิดไตร่ตรองทุกอย่างได้รอบคอบเป็นแน่

สลักจันทร์คิดหนักพลางทอดถอนใจ ก่อนจะสาวเท้ามุ่งตรงไปข้างหน้า จุดหมายอยู่ที่ป้ายรถประจำทางหน้าบริษัทฐานันท์พรอพเพอร์ตี้ เธออยากกลับไปพักผ่อน ล้างเนื้อล้างตัว หลีกหนีจากความวุ่นวายที่ประดังประเดเข้ามาเต็มแก่แล้ว ขอเพียงแค่นี้ได้นอนหลับสนิทแบบเต็มตาสักคืน วันพรุ่งนี้สถาปนิกสาวจะลุกขึ้นมา ‘สู้!’ กับปัญหาต่างๆ ต่อไป

“เป็นไง...ลูกน้องที่ฉันแนะนำไปให้นาย ใช้ได้ไหม”

คล้ายหลังสถาปนิกสาวที่เพิ่งเดินออกจากห้องทำงานของเขาได้สักพัก ธรรมศ ฐานันท์ ก็กดหมายเลขโทรศัพท์ต่อสายถึงเพื่อนสนิททันที

“ยังตอบไม่ได้”

น้ำเสียงราบเรียบที่ตอบตามสไตล์พวกกล้าธรรมเนียมความสมบูรณ์แบบทำเอาปวีร์นึกหนักแน่นไปเสียยิ่งเยยแทนเจ้าตัวว่า

“ยังตอบไม่ได้ เพราะต้องร่วมงาน ได้เห็นฝีมือกันก่อนใช้ไหม”

“ประมาณนั้น” ธรรมศยกไหล่ แม้ว่าคนในสายจะไม่เห็นท่าทีของเขาตอนนี้ แต่ธรรมศก็ยังทำประจำยามที่รู้สึกเมินเฉย ไม่ใส่ใจต่อสิ่งใด อย่างที่ปวีร์ไม่คิดอยากให้เขาเป็น

“แกพูดเหมือนไม่เชื่อมั่นฉันอย่างนั้นแหละ”

“ทุกอย่างมันต้องผ่านการพิสูจน์ก่อน ถึงจะมั่นใจได้ร้อยเปอร์เซ็นต์”

“แล้วนี่แกโทร. มาหาฉันทำไม” ปวีร์เปลี่ยนเรื่อง เพราะขี้เกียจมานั่งถกประเด็นนี้กับคนหัวดื้อที่ชอบเอาความคิดของตัวเองเป็นใหญ่ เชื่อเถอะ...

ต่อให้เขาเพียรซักแม่น้ำทั้งห้ามาหว่านล้อม แต่คนที่ยึดมั่นถือมั่น จนบางครั้ง ก็ดูเป็นเรื่องไร้สาระสำหรับเขาเสียเหลือเกินอย่างหมอนี่ ไม่มีทางฟังในสิ่งที่ เขากำลังจะพูดออกไปแน่...ถ้านายบรรดไม่คิดจะเปิดใจ!

“ฉันจะโทร. มาบอกความคืบหน้าแก่ในฐานะคนแนะนำว่าฉันตกลง จ้างเด็กแก่แล้ว แต่จะให้ให้ทดลองงานดูก่อน ถ้าร่างแบบบ้านเสร็จสมบูรณ์จน ฉันพอใจได้เมื่อไหร่ ฉันถึงจะเซ็นสัญญาให้คูกุมงานสร้างระยะยาวต่อไป หวัง ว่าแกจะเข้าใจนะว่ามันเป็นเรื่องของธุรกิจและการทำงาน ถึงเพื่อนที่ฉันไว้ใจ มากที่สุดอย่างแกจะการันตีเด็กนี้มา แต่ฉันก็ต้องป้องกันความผิดพลาด ที่อาจเกิดขึ้นเอาไว้ก่อน กว่าฉันจะก้าวขึ้นมายืนบนจุดนี้ได้ ไม่ใช่ง่ายดาย แกก็ รู้ว่าฉันต้องผ่านอะไรมาตั้งมากมาย เพราะฉะนั้นฉันไม่ยอมเหลือช่องโหว่ หรือมีจุดอ่อนให้ถูกตลบหลังได้เป็นอันขาด ถึงจะเป็นแค่เรื่องเล็กๆ น้อยๆ ก็ตาม”

“ฉันเข้าใจ” ปวีร์รับคำง่าย ๆ พลางกล่าวถึงสิ่งที่อยู่ในใจกับคนที่ไม่มี โอกาสได้ล่วงรู้ว่า...

‘แต่บางครั้ง...ฉันก็อดเป็นห่วงแกไม่ได้วะ!’

เขาอยากให้เพื่อนรักหัดไว้ใจคนอื่นนอกจากตัวเองดูบ้าง โลกนี้ยังมี สิ่งสวยงามอีกมากมายหลายอย่าง แตกต่างจากโลกสีเทาที่บรรดสร้างขึ้น เพื่อปกปิดบาดแผลที่ฝังลึก กำแพงอันสูงใหญ่ปิดกั้นหัวใจอันมืดมนและ ด้านซาของเจ้าตัวเองไว้อย่างแน่นหนา ปวีร์หวังอยากจะได้เห็นใครสักคน ทำลายมัน!

“ฉันมีงานด่วนต้องทำต่อ ไว้ค่อยคุยกันวันหลัง”

บรรดบอกสั้นๆ ก่อนวางสาย ทั้งให้ปวีร์อยู่กับความมกลัดกลุ้มลึกๆ ต่อไปตามลำพัง

๒

เพียงความปรารถนา

สองสัปดาห์ถัดมา หลังจากเซ็นสัญญาว่าจ้าง ‘ออกแบบบ้าน’ สลักจันทร์ก็เดินทางมาดูที่ดินสำหรับปลูกบ้านพร้อมผู้เป็นเจ้าของในเขตชานเมืองแห่งหนึ่ง วันที่มีการนัดเซ็นสัญญาและรับทราบข้อตกลง รวมทั้งขอบเขตงานทั้งหมด หญิงสาวไม่มีโอกาสได้เจรจากับพรรคโดยตรง เขาส่งเลขาฯ ผู้ร่างเนื้อหาในสัญญามาคุยด้วยเท่านั้น เพราะเจ้าตัวตึงงานต้องเดินทางไปพบปะคู่ค้าคนสำคัญอีกที่หนึ่ง

ที่แรกเธอรู้สึกโล่งใจนิดๆ ที่ไม่ต้องเจอหน้าเขา ยอมรับว่าตึงบะยังไม้แก่กล้า ยังฝึกความอดทนได้ไม่ตีพอ ถ้าให้เจอลูกค้าประเภทโผล่ขอแก้แบบจนรุ่นวายเวียนหัว เธอไม่เคยหวั่น หรือต่อให้บางรายแรกเริ่มอาจมองเธอแปลกๆ ไม่ค่อยเชื่อมือ เพราะเห็นว่าเป็นผู้หญิง เธอยังพอเข้าใจ หากทางรับมือไหว แค่งานให้ดี ให้ลูกค้าเห็นฝีมือ ผลงาน และความตั้งใจ เพียงไม่นานความเคลงใจก็จะถูกแปรเปลี่ยนเป็นความไว้วางใจได้

แต่กับคนที่พร้อมจะเกลียดชังหน้ากันได้โดยไม่รู้สาเหตุ ไม่มีที่มา แม้เพียงแรกพบอย่างเขานี้ละสิ! เธอไม่รู้วิธีรับมือเลยจริงๆ ช้าช้านี้ก็ไม่ออก

เลยว่าจะสามารถทำงานร่วมกันตลอดรอดฝั่งได้อย่างไร

สลักจันทร์ก็กลัวว่าผลลัพธ์ที่คาดหวังคงไม่ได้มาง่ายๆ อย่างว่าแต่จะพูดคุยหรือตกลงกันดีๆ เลย ชรรต ฐวานนท์ จะต้องทำให้เธอหัวเสียก่อน เริ่มอ่านเนื้อหาในสัญญาเสียด้วยซ้ำ แล้วในที่สุดก็คงจะเป็นตัวเธอเองนี่แหละที่อาจเปลี่ยนความคิด ปฏิเสธงาน เพราะไม่อยากเจอหน้าคนกวนประสาท

ฉะนั้นการพูดคุยกับคนอื่น อย่างน้อยคงจะทำให้การตกลงราบรื่นมากกว่า...เสียที่ไหนล่ะ!

สลักจันทร์คิดผิดถนัด ทันทีที่เห็นเอกสาร เธอก็รู้ว่าสัญญาฉบับนี้คงไม่ธรรมดา เพราะจะมีบันทึกข้อตกลงว่าจ้างออกแบบบ้านประเทศไต้หวัน 'หนา' เป็นปีกอย่างที่เธอเห็นอยู่ตรงหน้าบ้างล่ะ

เธอมั่นใจเลยว่า...ไม่มี!

ชรรต ฐวานนท์ เขี้ยวสมกับเป็นนายจ้างหน้าเลือดเสียจริง ขนาดตัวเขาไม่มา ยังอุตส่าห์ฝากสัญญาทาสมาให้เธอรื้อนๆ หนาวๆ ได้ นี่ใจคอเขาตั้งใจจะเล่นงานเธอให้สาสมหากเกิดความผิดพลาด ครอบคลุมไปถึงพ่อแม่พี่น้องญาติสนิทและมิตรสหายของเธอครบทุกคนเลยหรือไง ทำไมมันถึงได้หนานัก เท่าที่ลองกะดูจากสายตา สลักจันทร์คิดว่าจำนวนหน้ากระดาษคงไม่ต่ำกว่าห้าสิบหน้าแน่ๆ

เธอว่าเขาบ้า แต่พอเริ่มอ่านเนื้อหาในสัญญา...สลักจันทร์ถึงเพิ่งรู้ว่าเขา 'บ้า' มากกว่าที่เธอคิดหลายเท่าตัว!

คนปกติที่ไต้หวันจะระบุในสัญญาว่าผู้รับจ้างจะต้องออกแบบบ้านต่อหน้าผู้ว่าจ้าง ในสถานที่ที่ผู้ว่าจ้างได้ระบุไว้ทุกครั้ง หากมีการเปลี่ยนแปลงสถานที่ปฏิบัติงานกะทันหัน ผู้ว่าจ้างสามารถกระทำได้โดยไม่ต้องแจ้งให้ผู้รับจ้างทราบล่วงหน้า

นี่มันเงื่อนไขพิลึกอะไรกัน แบบนี้ไม่ใช่ทำงานร่วมกันแล้วละ...เหมือนเป็นการลิดรอนสิทธิส่วนบุคคลมากกว่า

สลักจันทร์เกือบจะปิดสัญญาตั้งแต่ข้อแรกที่พบว่าเขาเอาเปรียบเธอมากแค่ไหน ทว่าความอยากรู้สึกๆ ภายในใจของตัวเองเวลานั้น ผลักดันให้หญิงสาวพลิกกระดาษในมือเปิดอ่านตัวอักษรหน้าถัดไป

ว่ากันว่าคนเราจะคบกันได้หรือไม่นั้น ต้องมีลักษณะนิสัยหรือความชอบบางอย่างคล้ายกัน แต่สำหรับบรรดากับปวีร์ สลักจันทร์อดสงสัยไม่ได้ ผู้ชายสองคนนี้เป็นเพื่อนสนิทกันได้อย่างไร ไม่ใช่แค่นิสัยเท่านั้นที่แตกต่างกันมาก กระทั่งทัศนคติและความคิดยังแทบไม่ใกล้เคียงกันเลยแม้แต่นิด

ขณะที่รุ่นพี่ของเธอเป็นคนโอบอ้อมอารี มีน้ำใจ ชอบช่วยเหลือคนตกทุกข์ได้ยาก แต่คนข้างกายที่หนึ่งบังคับพวงมาลัยอยู่นี้กลับเป็นผู้ชายที่เห็นแก่ตัวอย่างเหลือร้าย!

เห็นได้จากเนื้อหาในสัญญา ยิ่งอ่าน เธอก็ยิ่งสัมผัสได้ว่า...บรรดาฐานันท์ คิดแต่จะเอาเปรียบกันทุกทาง!

เขาเลาะจงลงไว้ในกระดาษสัญญาที่เธอถือวันนั้นอย่างเด่นชัด ไร้ข้อสงสัย และไม่สนใจหน้าอินทร์หน้าพรหมที่เหน็บทั้งสิ้น ขอเพียงให้เขา 'ได้' ในสิ่งที่ตั้งใจไว้เป็นพอ ส่วนใครจะเป็นอย่างไร เตือดร้อนหรือไม่ จะเสียความรู้สึกหรือคิดกับเขาอย่างไร เขาคงไม่สนใจ ไม่เช่นนั้นเขาจะออกกฎหมายได้ยังไงล่ะว่า ถ้าเธอขาดการติดต่อหรือขาดลามาสายเกินสามวัน เขาสามารถเอาผิดกับคนรอบตัวเธอได้ทุกคน ไม่เว้นแม้แต่ผู้ที่แนะนำเธอมาทำเอาสลักจันทร์อยากจะทำปากถามกับเลขาฯ ของเขาตอนนั้นเลยว่า...ขนาดเพื่อนรักอย่างปวีร์ เขายังคิดจะเอาเรื่องได้ลงคออีกหรือ

ข้างเป็นมนุษย์ที่ 'เล็ง' และ 'ไร่' หัวใจจริงๆ!

ที่ร้ายยิ่งไปกว่านั้น...เขายังระบุข้อตกลงเพียงฝ่ายเดียวลงไปอีกว่า สามารถแก้แบบกี่ครั้งก็ได้จนกว่าผู้ว่าจ้างจะพอใจ หากเป็นคนที่นึกถึงความลำบากของผู้อื่นในการทำงานสักนิด คงไม่ร่างสัญญาออกมาแบบนี้แน่!

ถึงใจจะพรับ่นด้วยความหงุดหงิด ไม่ชอบผู้ชายเขี้ยวลากดินคนนี้มากถึงมากที่สุด แต่สุดท้ายคำตอบที่สลักจันทร์ให้ไว้แก่เลขาฯ ของเขาก็คือ

ลายเซ็นของตัวเองที่ตัวดลงบนแผ่นกระดาษหน้าสุดท้ายของสัญญา เพราะคำพูดที่เขาฝากเลขาฯ วิทยกลางคนมาบอกเธอว่า

‘คุณบรรณคดีฉันมาบอกคุณหลังจากอ่านสัญญาจบแล้วว่า กรุณาคิดให้รอบคอบก่อนตัดสินใจด้วยค่ะ เพราะสัญญานี้ไม่ได้มีไว้เพื่อทดสอบคนใจเสาะ ชูวานนท์พรอพเพอร์ตี้ต้องการเฉพาะตัวจริงเท่านั้น คุณบรรณคดีว่าคุณอาจกลัวหรือลังเลไม่กล้าพอที่จะรับงานนี้ได้ ถึงทางเราสามารถหาสถาปนิกเก่งๆ ได้อีกเป็นร้อยเป็นพันคนแทนคุณ แต่คุณบรรณคดีก็กังวลเสียเวลารอคอยที่ขี้ขลาดไม่มีความสามารถพอ แม้แต่จะประเมินว่าคุณสมบัติของตัวเองเหมาะสมกับงานชิ้นนี้ไหม ก็ยังอึดอาดยืดอาด คุณบรรณคดีกลัวว่าขึ้นให้คนประเภทนี้มาออกแบบบ้าน กว่าจะได้ตอกเสาเอก คงต้องรอถึงชาติหน้า’

สาบานได้เลยว่าวินาทีนั้นเธอโกรธจนควั่นอกหู สมองอ้ออึ้งไปชั่วขณะ กว่าจะรู้ตัวอีกที ชื่อเธอก็ปรากฏอยู่บนกระดาษสัญญาเรียบร้อยแล้ว พร้อมกับคำพูดแสบสันที่เธอฝากเลขาฯ กลับไปบอกคนที่ชอบดูถูกดูแคลนคนอื่น

‘โชคดีนะคะที่ดิฉันไม่ได้เป็นคนขี้ขลาดเสียด้วย ดิฉันมีสติและความรับผิดชอบมากพอ เพราะฉะนั้นคุณบรรณคดีจะต้องได้ตอกเสาเอกภายในปีนี้แน่นอน ฝากบอกเขาด้วยนะคะว่าอย่าลืมหัดพูดคำว่า “ขอบคุณ” และ “ขอโทษ” เอาไว้ให้คล่องปากด้วย เพราะหลังจากที่ดิฉันเขียนแบบบ้านเสร็จเมื่อไหร่ เขาจะต้องรู้สึกผิดและพอใจที่ได้เห็นมัน!’

สลักจันท์จำได้ว่าเธอพูดเพียงแค่นั้นก็ลุกขึ้น ถือคู่สัญญาเดินเซิดหน้าออกจากบริษัทของเขาทันที ประหนึ่งว่าผู้เป็นเจ้าของนั่งอยู่ในห้องนั้น และได้เห็นปฏิกริยาโต้กลับของเธอทุกอย่าง แม้ความเป็นจริงเขาจะไม่ได้มีส่วนรับรู้หรือเห็นเลยก็ตาม แต่เธออยากให้เลขาฯ ของเขาเก็บไปรายงานแล้วเธอก็เชื่อเหลือเกินว่า ‘ร่างทรง’ ของเขาในวันนั้นจะต้องทำอย่างที่เธอคิดไว้ไม่มีผิด ตามประสาลูกน้องผู้รักดี

หลังจากวันนั้นอีกหนึ่งอาทิตย์ เลขาฯ ผู้ทำหน้าที่ได้อย่างดีเยี่ยม สมบูรณ์แบบที่สุดสำหรับบรรดาก็โทร. มานัดหมายเธอเรื่องดูพื้นที่การปลูกสร้างบ้าน เพราะต้องวัดจากขนาดจริง ดูสภาพหน้าดิน สิ่งแวดล้อมรอบๆ เพื่อเขียนแบบให้เหมาะสมสอดคล้องกับความต้องการของนายจ้างจอมมากเรื่อง เธอถึงได้มานั่งอยู่ข้างๆ เขาในวันนั้นไงละ

ตั้งแต่นั้นเธอมาด้วยกัน เขาพูดกับเธอสั้นๆ เพียงคำเดียวตอนที่กำลังติดเครื่องยนต์ว่า เขากำลังจะพาเธอไปไหน หลังจากนั้นเจ้าตัวก็ตั้งสมาธิอยู่กับถนนหนทางเพียงอย่างเดียว ส่วนเธอก็คร้านจะซักไซ้ เพราะกลัวดอกพิกุลจะร่วงจากปากเขา จึงนั่งนิ่งเสียบมาตลอดทาง จนกระทั่งเห็นว่าเริ่มเข้าเขตที่เขาบอกไว้ สลักจันทร์จึงเอ่ยปากถามด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

“ใกล้ถึงรึยังคะ”

หญิงสาวพยายามซุกซ่อนความขุ่นเคืองที่ยังค้างค้ำไม่ให้หลุดออกไป จนเขาจับความรู้สึกเอาได้ เธออยากจะนั่งสงบๆ ซึ่ก็เรียบร้อยกับเขา แต่ทำงานของเธอให้ดีที่สุด เสร็จไวๆ แล้วต่างคนต่างแยกย้ายกันไปดีกว่า เธอไม่อยากจะหนึ่งเป็นไม้ อึดอัดอยู่แบบนี้มานานๆ

“อีกสักพัก” เขาตอบโดยไม่หันมามองเธอ “คุณมีธุระอื่นต่อหรือ”

“ไม่มีค่ะ” หญิงสาวตอบโดยไม่มองเขาเช่นกัน ในเมื่อเขาทำได้ เธอก็ทำได้

แต่ถึงอย่างนั้น...ทางตาก็แอบสังเกตเห็นว่าเขาละความสนใจจากท้องถนน ปรายตามองมายังเธอนิดๆ ก่อนจะหันกลับไปเฟ่งสมาธิอยู่ที่เดิม แล้วบอกกับเธอว่า

“ดี เพราะผมไม่ชอบให้ลูกจ้างที่ผมทุ่มเงินจ่ายมาแพงๆ แอบไปทำอย่างอื่น”

“ดิฉันรู้จักมารยาทพอ ไม่เคยรับงานซ้อนค่ะ” สลักจันทร์ยกย่อนเมื่อคนที่นั่งข้างๆ เริ่มจะทำให้หัวเสีย

“คนเรารู้หน้าไม่รู้ใจ จะเอาแต่ฟังคำพูดสวยหรูที่มนุษย์เรายกมา

อวดอ้างสรรพคุณตัวเองได้เสียที่ไหนล่ะ”

‘แล้วคุณจ้างฉันทำไม’

สลักจันทร์อยากจะทำอะไรออกไปสัก แต่โชคดียังปากตัวเองไว้ได้ทัน

“ดิฉันยินดีให้เวลาคุณพิสูจน์ความสามารถของดิฉันยาวๆ ค่ะ”

เขาหันมาเลิกคิ้วให้เธอชนิดหนึ่ง ก่อนจะถามกลับ

“ทำไม...คุณคิดว่าผมดูคุณผิดไป ก็เลยจะเอาชนะด้วยการจัดฝีมือทั้งหมดที่คุณมีสร้างผลงานให้ผมเห็นนั่นสิ นี่แหละวิธีตอกหน้าผมได้ดีที่สุดที่คุณคิดแบบนี้ ผมพูดถูกไหม”

สลักจันทร์เหยียดริมฝีปาก ทว่าสีหน้ายังคงนิ่งเฉย

“ไม่ใช่ค่ะ ดิฉันคิดว่าคุณเป็นพวกสมมงช้า แถมยังดูคุณไม่ออกซะด้วย ก็เลยต้องให้เวลาคุณคิดนานหน่อย”

ผลของการหยามหน้ายั่วโมโหอีกฝ่าย ทำให้รถสปอร์ตคันหรูเบี่ยงเข้าข้างทางอย่างกะทันหัน ก่อนจะจอดสนิท เมื่อผู้เป็นเจ้าของเหยียบเบรกอย่างแรง จนเธอหัวทิ่มเกือบกระแทกเข้ากับแผงคอนโซลรถ เดชะบุญที่สลักจันทร์คาดเข็มขัดนิรภัยทุกครั้ง ไม่ว่าจะเป็นการโดยสารรถส่วนตัวของผู้อื่นหรือรถสาธารณะ ดังนั้นเลยรอดพ้นอย่างหวุดหวิด ไม่ต้องหัวปูดเป็นลูกมะนาวหรือได้แผลบนหน้าผากเป็นที่ระลึกในวันเริ่มงานวันแรก หญิงสาวจึงตัวตึงบอกลูกคนโตเหมือนตั้งใจให้เกิดเหตุการณ์แบบนี้ขึ้นด้วยความโมโห

“ถ้าครั้งหน้าคุณจะจอด กรุณาแจ้งล่วงหน้าด้วยค่ะ ดิฉันจะได้รับหาที่ยึดเอาไว้ก่อนที่จะหัวร้างข้างแตก!”

“คุณควรจะสงบปากสงบคำให้มากกว่า” ธรรมชาติเสียงเฉียบ “แล้วก็รู้ไว้อีกอย่างด้วย ผู้หญิงอย่างคุณไม่มีสิทธิ์มาออกคำสั่งหรือพูดจาตู่ตักผมแม้แต่คำเดียว!”

“ฉันนายจ้างอย่างคุณมีสิทธิ์ทำอะไรก็ได้ทุกอย่างเพียงฝ่ายเดียวหรอกค่ะ”

คนที่ถูกประชดหันขวับ จ้องเธอนิ่งด้วยแววตาไม่พอใจ

“อย่าทดสอบความอดทนผม...สลักจันทร์”

“ดิฉันไม่ได้ทดสอบและไม่คิดจะกวนประสาทใครด้วย แต่อยากแจ้งให้ทราบอย่างหนึ่ง เมื่อคุณจะไม่รู้ ไม่ว่าใครที่ไม่ชอบโดนดูถูกกันทั้งนั้นแหละ ถ้าคุณต้องการให้ดิฉันปฏิบัติกับคุณดีๆ คุณก็ควรเรียนรู้ที่จะให้เกียรติดิฉันด้วย ไม่อย่างนั้นดิฉันก็จะปฏิบัติกับคุณเหมือนกับที่คุณทำกับดิฉัน โลกยุคนี้ต้องการความเสมอภาคทั้งทางความคิด อายุ ฐานะ และเกียรติค่ะ”

‘...เพราะฉะนั้นกรุณาอย่าทำตัวคร่ำครึ คิดว่าผู้ชายเป็นใหญ่อยู่ฝ่ายเดียว!’

สลักจันทร์ยังอุตส่าห์ยังปากได้ทันอีกหน เมื่อเห็นว่าคนที่ถูกเธอวิจารณ์เริ่มเขยิบเข้ามาใกล้ โบกหน้าบูดบึ้งเหมือนยักษ์ท้องผูก เขาคงจนจัดที่เธอบังอาจไปค่อนข้างพฤติกรรมของเขาตรงๆ ใจว่าเธออยากจะทำเสียเมื่อไร แต่นิสัยเขาแยเกินจะรับไหวจริงๆ เขาคิดว่าทำแบบนี้แล้วเท่ สาวๆ จะกรี๊ดรีไ้ ตั้งแต่เกิดมาเธอไม่เคยพบไม่เคยเจอผู้ชายคนไหนวางอำนาจทำตัวร้ายกาจได้น่าเกลียดเท่าเขามาก่อนเลย

“เก่งให้ตลอดนะสลักจันทร์”

ไม่มีการเตือนอีกเป็นครั้งที่สอง โบกหน้าคมคายจุ่มเข้าหาพร้อมทั้งสองมือที่ตรงเข้าคุกคาม ข้างหนึ่งยันแผงคอนโซลรถ ส่วนอีกข้างวางพาดบนพนักเบาะตัวที่หล่อนั่ง จงใจกักกันตีกรอบให้หญิงสาวอยู่ในอาณาเขตที่เขากำหนด ไม่ยอมให้หล่อนขยับตัวละหืนเขาโดยง่าย

แม้สลักจันทร์จะตื่นตระหนกและหวั่นไหวอยู่ไม่น้อย ที่จู่ๆ อีกฝ่ายก็พุ่งพรวดเข้าถึงตัวเธอในระยะเวลาใกล้ขีด ห่างกันแค่ไม่กี่ศิป จนกระทั่งได้กลิ่นหอมอ่อนๆ ที่คงจะเป็นน้ำหอมยี่ห้อดังโชนมาจากตัวเขา แต่ก็ยังคงเช็ดหน้าจ้องชายหนุ่มไม่ยอมหลบตา และไม่เบือนหน้าหนีไปไหน เพียงเพราะคำพูดของคนตรงหน้าที่กล่าวกับเธออย่างทำทายเป็น

“เป็นอะไรละ เสียบบำไม่ พุดต่อสิ”

“ดิฉันไม่มีอะไรจะพูด” เธอกระแทกเสียงตอบ

“ที่เมื่อก็คุณยังพูดเจ๊วยแจ้วต่อปากต่อคำกับผมไม่ยอมหยุดอยู่เลย ตอนนี้จะกลัวอะไรล่ะ”

“ดิฉันไม่ได้กลัว แต่ที่ไม่ชอบที่คุณทำตัวรุ่มร่ามไม่ให้เกียรติดิฉันแบบนี้” เธอพูดกลางปรายตามองสองมือที่กักขังเธอเอาไว้คล้ายกับอยู่ในอ้อมแขนของเขาหลายๆ อย่างไม่พอใจ

ฉรรคระตุกยัมหยัน

“ไม่เอาน่าสลักจันทร์ ผมรู้ว่าผู้หญิงที่เรียนในคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์น่าจะคุ้นเคยกับผู้ชายดีแค่ไหน เรื่องแค่นี้ไม่มีทางทำให้คุณตื่นเต้นหรือตกใจกลัวได้หรอก...จริงไหม”

สีหน้าของหญิงสาวพลันเข้มขึ้น เท่าที่ฟังเขาพูดจาเหยียดหยามดูถูกกันมาสารพัด เพิ่งจะมีครั้งนี้ล่ะที่เธอพิวส์ขาด เขาเห็นเธอเป็นผู้หญิงประเภทไหน เป็นผู้หญิงใจง่ายที่นอนกับผู้ชายไม่เลือกหน้าหรืออย่างไร นอกจากปากเสียแล้ว จิตใจเขายังสกปรกชอบคิดอูกุศลมากกว่าอีกหลายเท่านี้

“คุณทำให้ดิฉันช้ำสงสัย...” สลักจันทร์เอ่ยสีหน้าเรียบเฉย ไม่บ่งบอกความรู้สึกใด พยายามสะกดกลิ่นความเดือดดาลเอาไว้สุดกำลัง รอจนกระทั่งอีกฝ่ายเลิกคิ้วเป็นเชิงสงสัย จึงตอกกลับด้วยคำพูดเชือดเฉือนอย่างแสนสันไม่แพ้กัน

“ดิฉันกำลังคิดว่าถ้าคุณไม่เคยถูกผู้หญิง โดยเฉพาะที่เป็นสถาปนิกหักอก คุณก็น่าจะไม่ถูกโหลกหรือครีศิลป์ไม่กินกันกับคนหน้าตาแบบดิฉันเอามากๆ แต่ในเมื่อคุณตกลงจ้างดิฉันแล้ว ก็กรุณาแสดงสปิริตด้วยค่ะ คุณกำลังมือคดกับดิฉัน และมันจะส่งผลเสียกับงานและบ้านที่คุณกำลังจะสร้างไม่อย่างนั้นดิฉันคิดว่าเราคงจะทำงานด้วยกันลำบาก”

“อย่าบังอาจมาสั่งสอนผม...สลักจันทร์!”

น้ำเสียงกร้าวกระด้างไม่แตกต่างจากดวงตาวาวโรจน์ มือหนาข้างที่

ยื่นแผงคอนกรีตอยู่คว่ำหับเข้าที่ต้นแขนเธอ ก่อนออกแรงบีบ เพื่อให้เธอสำนึกได้ว่ากำลังทำให้เขาไม่พอใจ แต่คนอย่างสลักจันทร์หรือจะยอมแพ้คนพาลอย่างเขา

“ที่คุณยังมีความรู้สึก เจ็บเป็น โมโหเป็น เวลาที่โดนคนอื่นเขาตูดูก แล้วดิฉันโกรธบ้างไม่ได้หรือไงคะ”

“อย่าให้ผมต้องเตือนอีกรอบ...สลักจันทร์”

บรรดากล่าวเสียงต่ำ พยายามระงับโทสะอย่างยิ่งยวด กลัวจะผล่อทำอะไรหล่อนรุนแรง แต่ดูเหมือนหล่อนจะไม่รับรู้และไม่เข้าใจว่าเขาต้องใช้ความอดทนอดกลั้นมากแค่ไหน เพื่อไม่ให้แสดงความชิงชัง...ผู้หญิงที่มี 'เงา' ของอดีตคนเคยรักซ้อนทับอยู่ตรงหน้าเขาตอนนี้

“ดิฉันก็ขอขอบคุณเช่นกันค่ะว่า คุณกำลังมีปัญหาทางจิต ทางที่ดีคุณควรจะไปพบจิตแพทย์เป็นการด่วนนะคะ ดิฉันขอเตือนด้วยความหวังดี”

ชีวิตความอดทนของบรรดชาตฝั่ง สิ่งที่ถูกขืนในหัวเขามิเพียงอย่างเดียว...จัดการปิดปากเราระบายของเจ้าหล่อนเสียเดี๋ยวนี้!

ทันเท่าความคิด ชายหนุ่มก้มหน้าจกริมฝีปากลงมาใกล้เรียวกปากอิมลีชมพู่อ่อนตามธรรมชาติอย่างรวดเร็ว

สลักจันทร์ตัวแข็งทื่อ ทำอะไรไม่ถูก จู่ๆ นายจ้างหนุ่มก็ยื่นหน้าเข้ามาใกล้ แนบชิดจนได้กลิ่นลมหายใจของเธอ ความตกใจระคนไม่ทันตั้งตัวทำให้เธอไม่มีโอกาสปกป้อง ซ้ำยังไม่กล้าส่งเสียงร้อง เพราะริมฝีปากบางรูปกระชับคู่นี้พร้อมจะประทับริมฝีปากของเธอทุกเมื่อ เธอจึงกลัวว่าหากตัวเองพูดจาไม่เข้าหูเขาอีกเพียงคำเดียว เขาจะเกิดบ้า จูบปิดปากเธอขึ้นมาจริงๆ

เธอเชื่อว่าคนอย่าง...บรรด ชูวานนท์ ทำแน่!

หญิงสาวแอบกลืนน้ำลายลงคอ หายใจไม่ทั่วท้อง ดวงตากลมเมิกโพลง สีหน้าตื่นตระหนก ร่วงบางสะท้านเบาๆ เมื่อเขาจงใจจูบปลายจมูกโด่งกับปลายจมูกของเธอเล่น ในใจพลันเกิดความวาบวามหวนไหวอย่างที่ไม่

เคยเป็นมาก่อน แม้กับเอกภพที่เป็นคนรัก เธอยังไม่เคยอมปละ่ยกายไถ่ลัซิด
ถึงขนาดนี้ อย่างมากก็แค่จับมือถือแขนหรือโอบกอดบ้างเป็นครั้งคราว

แล้วเขาละ...เป็นใคร ถือวิสาสะอะไรมาลวงเกินเธอ

สลักจันทร์นี้ก็อยากจะหลับตาปี หนีไปให้พ้นๆ แต่ก็ทำไม่ได้ เธอเลย
เม้มปากแน่นสนิท เพื่อว่าบางทีมันอาจจะทำให้เธอรอดพ้นไม่ต้องเสีย 'จูบ
แรก' ให้แก่คนร้ายกาจอย่างเขา

ชรรคเกือบจะได้สัมผัสลิ้มรสว่าริมฝีปากของหล่อนจะดุเด็ดเผ็ดร้อน
หรืออ่อนหวานนุ่มนวลสักเพียงใด แต่ก็ต้องชะงักเสียก่อน เพราะไม่คิดว่า
จะได้เจอปฏิภิกิริยาไร้เตียงสาจากหญิงสาว ทำเอาเกือบอมยิ้มออกมา หล่อน
คิดว่าแค่เม้มปากแน่นๆ เขาก็หมดโอกาสที่จะได้ประทับริมฝีปากหล่อนแล้ว
อย่างนั้นหรือ...

ไปไหนละ...แม่สาวอวดดีที่ทำตัวเก่งกล้าสามารถอยู่เมื่อครู่ หล่อนหาย
ไปไหน

เขามั่นใจว่าผู้หญิงสมัยใหม่อย่างสลักจันทร์น่าจะเคยผ่าน 'เรื่องอย่าง
ว่า' มาบ้าง คงไม่ได้เก็บรักษาความบริสุทธิ์ผุดผ่องมาจนถึงทุกวันนี้หรอก
แต่ว่าหญิงสาวที่มีสีหน้าประหวั่น แหวตาฉายความตื่นกลัวต่อสิ่งที่กำลังจะ
เกิดขึ้นคนนี้ทำให้ชรรคเริ่มลังเล เพราะดูอย่างไรหล่อนก็ไม่เหมือนแม่สาว
นักรักเงินโลกเลยสักนิด

ชายหนุ่มตัดสินใจหยุดการเคลื่อนไหว เพียงปล่อยให้ปลายจมูก
ของเขาและหล่อนเกยกัน ก่อนจะมองหล่อนอย่างเต็มตา

สถาปนิกสาวคนนี้ทำให้เขาแปลกใจ...หล่อนทำอย่างกับไม่เคยจูบ
ผู้ชาย ั้งที่เรียนอยู่ในคณะที่ต้องคลุกคลีกับเพื่อนหนุ่มมากมาย

เขาอยากพิสูจน์ว่าท่าทางที่เห็นเป็นแค่มารยาสาโดยเหมือนกับที่ใคร
บางคนเคยทำให้เขากลายเป็นคนโง่ในสายตาของเพื่อนๆ ใชหรือไม่...

แค่เพียงขยับเข้าใกล้หล่อนอีกนิด เขาก็จะได้ลิ้มลองริมฝีปากอวบอิม
น่าเย้ายวนพร้อมทั้งไซ้ข้อสงสัย

ทว่า...เหมือนมีบางอย่างดึงใจเอาไว้ บางสิ่งที่ทำให้เขาไม่ยอมขยับกายเข้าไปใกล้

ธรรคไม่รู้ว่าเหมือนกันว่ามันคืออะไร จะเป็นเพราะ...แรงแข็งขึ้นปกป้องตัวเองตามสัญชาตญาณของหล่อนรีเปล่า

มันเหมือนเป็นไปโดยอัตโนมัติ ไม่ใช่ ‘การเสแสร้ง’ แต่อย่างไร

ชายหนุ่มยังไม่ทันสานต่อความตั้งใจเพื่อหาคำตอบ โทรศัพทเจ้ากรรมที่นอนนิ่งอยู่ในเสื้อเชิ้ตสีครีมตัวโปรดที่เขาสวมมาวันนี้ก็ดังขึ้นชัดเจนหวะอย่างกับมันรู้ว่าเขากำลังจะทำเรื่องไม่ดี คิดจะเอาเปรียบผู้หญิงที่ตกอยู่ในวงแขนเขากลายๆ

ถ้ามันเป็นมนุษย์...เขาจะส่งมันไปเป็นพระเอกหนังไทย!

มันมีเจ้านายที่ไม่ค่อยจะแคร์อะไร แต่กลับทำตัวเป็นสุภาพบุรุษปกป้องหญิงสาว!

ชายหนุ่มคิดอย่างพาลๆ ก่อนจะผละออกห่าง ล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าเสื้อ หยิบเจ้าเครื่องมือสื่อสารรุ่นล่าสุดที่ทำให้เขาหัวเสียขึ้นมากตรับ กรอกเสียงนุ่มนวลเข้าไป เมื่อเห็นจากหน้าจอโทรศัพท์ว่าเป็นผู้ใดโทร. มา

“ครับ...ไอรีน”

“ทำอะไรอยู่คะธรรค ไอรีนรอสายคุณอยู่ตั้งนานเนอะ หรือว่าคุณอยู่กับผู้หญิงคนอื่นคะ” ปลายสายแก้งทำเสียงกระเจ้ากระงอด

“อย่างผมจะมีใครได้ล่ะครับ ในเมื่อคุณมันผมนะเพอร์เฟกต์ที่สุดแล้ว”

“ปากหวาน” คนฟังฟังใจ แต่ยังไม่วายแก้งงอนต่อเพื่อให้เขาจ้อ “คำพูดของผู้ชายนะ เชื่อได้เสียที่ไหนล่ะคะ”

ถึงหล่อนจะกำปั้นบ่น แต่กลับส่งเสียงหัวเราะคิกคักให้เขารู้ว่าหล่อนไม่ได้โกรธจริงจัง ธรรคจึงแก้งงอกลับไป

“ถ้าเป็นผู้ชายคนอื่นพูดละก็ เชื่อถือไม่ได้ครับ แต่ถ้าเป็นคุณมันนี่ของคุณคนนี่ คุณก็รู้ว่าผมไม่เคยโกหกคุณเลยสักครั้ง”

หญิงสาวที่นั่งข้างกายพ่อคนพูดเสียงอ่อนเสียงหวานอยู่ต่อนั้นแอบ
เบะปาก อายากตะโกนให้ผู้หญิงที่อยู่ปลายสายรับรู้ถึงพฤติกรรมแฟนหนุ่ม
ของหล่อนนักกว่า เขาเป็นจอมโกหกหลวงโลก เพราะเธอนี้เฝ้าเพ่งเฉียด
เหตุการณ์ที่เจ้าตัวเกือบจะนอกใจแฟนสาวมาสดๆ ร้อนๆ

‘อย่างผมจะมีใครได้...’

แล้วสิ่งที่เขาคิดจะทำกับเธอเมื่อครู่คืออะไร!

สลักจันทร์ยังได้ยินเสียงหัวใจเต้นระล่ำดั่งโครมครามอยู่เลย อดนึก
ตำหนิตัวเองไม่ได้ ทำไมเมื่อถึงเธอถึงไม่ขัดชินเขา ทำไมถึงยอมนั่งนิ่งเป็นมื่อ
ใบ้ ไม่จัดการอะไรเขาสักอย่าง ถึงตอนแรกเธอจะตกใจ ปฏิกริยาตอบสนอง
เลยซ้ำ มันก็ช่วยไม่ได้

แต่หลังจากนั้นล่ะ...

เธอควรจะต่อว่าหรือผลักไสเขาออกไปสิ ปกติเธอน่าจะครองสติได้
มากกว่านี้แน่ๆ นี่ถ้าเอกภพทำตัวล้าเส้น มือไม่อยู่ไม่สุขอย่างเขา เธอคงมอง
แฟนหนุ่มตาเขียวบ๊ัด ร้องห้ามเสียงซุ่น หรือไม่ว่าก็หยิกเขาจนเนื้อเขียวไปแล้ว
แต่ว่ากับนายจ้างนิสัยเสียที่เธอเพิ่งรู้จัก เธอกลับลนลานจนทำอะไรไม่ถูก
ขึ้นมาเสียเลยๆ

ไม่ได้! เขาเป็นใครก็ไม่รู้ เธอจะยอมให้เขาทำเหมือนเอาเปรียบกัน
อีกไม่ได้เด็ดขาด

สลักจันทร์คิดอย่างแน่วแน่พลางลอบมองเงี้ยวหน้าของเขา เป็น
จิ้งหะเดียวกับที่ธรรมชาติคุยกับแฟนสาวเสร็จพอดี

“ไว้เจอกันครับไอริน”

พอเขาวางสายปั๊บ เธอก็รีบพูดขึ้นปั๊บ

“ถ้าคุณทำอะไรไม่น่าไว้ใจอีกแค่ครั้งเดียวละก็ ดิฉันจะลงจากรถ
ทันที”

ธรรมชาติปรายตามองคนที่ออกอาการหวงเนื้อหวงตัว แล้วกระตุกยิ้ม
นิดๆ

“ที่พูดนี้...คิดจะสร้างภาพไว้แก่ค่าตัวหรือว่าอยากจะให้ผมสานต่อจากเมื่อครั้งล่ะ”

“คุณพรรค!”

สลักจันทร์โกรธจนตัวสั่น กำลังจะเอื้อมมือปลดล็อกเข็มขัดนิรภัย ไม่อยากทนนั่งอยู่ให้คนร้ายจากตุ๊กตุ๊กแคลนกันอีกต่อไป แต่ก็ยังซ้ำกว่าเขาอยู่ดี พรรคเหยียบคันเร่งกระซากรถสปอร์ตออกไปทันที พร้อมกับพูดทิ้งท้ายว่า

“อย่ามัวเรื่องมาก รีบไปทำงานของคุณให้เสร็จไวๆ ผมไม่มีเวลาทะเลาะกับคุณอยู่ตรงนี้หรอกนะ”

แม้จะยังคงขุ่นเคืองนายจ้างหนุ่มไม่หาย แต่พอเดินทางมาถึงพื้นที่แสนสวย ซึ่งพรรคเตรียมไว้สำหรับปลูกสร้างบ้านหลังใหม่ของเขาและครอบครัวในอนาคต หญิงสาวก็ตื่นตะลึงชื่นชมความสวยงามบนที่ติดกันว่าพันตารางเมตรแห่งนี้ จนลืมความหงุดหงิดจนเฉียวเมื่อครู่ไปเสียสนิท แถมยังมีสายน้ำทอดตัวอยู่ด้านหลัง เห็นแล้วทำให้ชุ่มชื่นหัวใจ

ภาพ ‘บ้านในฝัน’ ผุดขึ้นมาในหัวทันที...

บ้านที่ปลูกสร้างโดยวัสดุที่ดูกลมกลืนกับธรรมชาติ ตั้งตระหง่านอยู่กลางพื้นที่กว้างขวาง ล้อมรอบด้วยพืชพรรณธรรมชาตินานาชนิด ทั้งไม้ดอกไม้ประดับ ต้นไม้ใหญ่ให้ร่มเงาแก่ผู้อยู่อาศัย ทำให้เกิดลมอ่อนๆ ถ่ายเทอากาศภายในและนอกบ้านได้เป็นอย่างดี

สลักจันทร์อิจฉาเขานิดๆ ตามประกาศนียบัตรก็มีบ้าน

เธออาศัยอยู่กับครอบครัวก็จริง แต่ไม่ได้มีฐานะร่ำรวยนัก แม้ทำงานรับจ้างทั่วไป ส่งเสียเธอเรียนด้านสายอาชีพระดับ ปวส. ก่อนมาต่อระดับมหาวิทยาลัยจนจบได้ เพราะเงินที่หมั้นเก็บหอมรอมริบสมัยที่พ่อยังมีชีวิตอยู่ ท่านเป็นเพียงผู้รับเหมาก่อสร้างธรรมดาๆ ที่วันหนึ่งฝันอยากมีบ้านหลังเล็กๆ ท่านออกแบบห้องหับต่างๆ ไว้ให้ลูกน้อยสามคนได้อาศัย ได้

หลับนอน อยู่เย็นเป็นสุข...

พ่ออยากจะให้คำว่า 'บ้าน' เป็นสถานที่แห่งความอบอุ่นปลอดภัยแก่ทุกคนในครอบครัว

แต่น่าเสียดาย...ที่เวลาของท่านสั้นเกินไป พ่อของเธอจึงจากโลกนี้ก่อนวัยอันควร ด้วยอุบัติเหตุหนึ่งร้านหล่นมาทับท่าน ลูกน้องคนที่ทำงานอยู่ด้านบนแทบจะเสียชีวิตคาที่ ส่วนพ่อของเธอทนพิษบาดแผลไม่ไหว เสียชีวิตที่โรงพยาบาลในเช้าวันถัดมา

ท่านไม่มีโอกาสได้ทำตามความปรารถนา แต่เธอนี้แหละ...จะทำให้ท่านสมหวัง!

เธอตั้งใจเล่าเรียนตั้งแต่ชั้นมัธยม ทำกิจกรรม ช่วยงานอาจารย์ที่โรงเรียนเล็กๆ น้อยๆ พอได้เงินมาเป็นค่าขนมรายวันบ้าง ไม่ต้องแบมือขอผู้เป็นแม่ที่ทำงานแลกเงินมาด้วยหยาดเหงื่อเหนื่อสายตัวแทบขาด เธอภูมิใจที่ช่วยแบ่งเบาภาระท่านได้ แม้ไม่ได้มากมายอะไร แต่อย่างน้อยเธอก็พูดได้เต็มปากว่า ที่เรียนจบมหาวิทยาลัยดีๆ มีงานทำมาจนถึงทุกวันนี้ ส่วนหนึ่งก็เพราะความพากเพียรมุมานะของตนเองด้วย

ทุกครั้งที่เจออุปสรรคในการทำงานหรือเหนื่อยจนท้อ เธอมักคิดเสมอว่า...

'แม่เคยลำบากมากกว่านี้หลายเท่า'

เพราะฉะนั้นต่อให้เธอเมื่อแสนเมื่อหรือว่าความเครียดเรื่องมากอย่างเขาขนาดไหน สลักจันทร์ก็ไม่มีวันทำตัวหยิ่งยโสเสลดงานนี้ทั้งเป็นอันขาด เงินสมัยนี้หายาก ยิ่งเป็นเงินที่ได้มาจากอาชีพสุจริตรายได้งามด้วยแล้ว ยิ่งไม่ได้มีมาให้เธอเลือกเกลื่อนกลาดเสียเมื่อไร

สลักจันทร์ยังจำคำสอนของบุพการีได้ดีและยึดถือปฏิบัติมาโดยตลอด พ่อกับแม่เธอเคยสอนไว้ว่าอย่าหาเงินจากความทุกข์ของคนอื่น มันเป็นบาป เธอเชื่อพวกท่านหมดใจ เธอถึงรับไม่ได้ที่เอกภพหาวิธีรวยทางลัดด้วยความมั่งง่ายและผิดศีลธรรม เธอยอมผจญกับเจ้านายหน้าเลือด งี่ง่า

ชอบหาเรื่องดูถูกเธอไม่ว่างวันเสียยังจะดีกว่า เพราะหญิงสาวมั่นใจในความ
อดทนอดกลั้นของตัวเองว่าไม่แพ้ใครหน้าไหน

เธอมีความเข้มแข็ง แข็งแกร่ง อย่างที่ผู้ชายหลายคนยังต้องยอมชูชก
ให้

ที่สำคัญ...เธอต้องการนำเงินส่วนหนึ่งที่หามาได้ไปสมทบทุนช่วยแม่
ส่งเสียน้องอีกสองคนให้เรียนจนจบมหาวิทยาลัย

ส่วนอีกก้อน...เธอจะเก็บเอาไว้สร้างบ้านอย่างที่พ่อเฝฝิน!

สลักจันทร์มองที่ดินผืนงามด้วยแวตตามุ่งมั่น พร้อมปรับอารมณ์คืน
สู่โหมดทำงานตามปกติ ความเป็นมืออาชีพทำให้เธอละทิ้งความบาดหมาง
ระหว่างกัน แล้วเอ่ยถามคนที่ก้าวเข้ามายืนอยู่ข้างๆ เธอว่า

“คุณมีคอนเซปต์ไว้ในใจไหมคะว่าอยากได้บ้านแบบไหน”

“ผมชอบแบบธรรมชาติ เรียบง่าย ไม่ต้องหรูหราเกินความจำเป็น
แต่เน้นที่ความดูดี โปร่งและสบาย วัสดุต้องแข็งแรงคงทนเข้ากับตัวโครง
บ้าน อันที่จริงผมเคยคิดแบบไว้เมื่อสมัยตอนเรียนกับ...”

ครครันไปอีตี่ใจ เมื่อนึกถึงใบหน้าสวยหวานของใครบางคน ก่อนที่
เขาจะรีบสลัดความคิด ทำลายมโนภาพในหัวจนหมดสิ้น แล้วเริ่มต้งกล่าว
กับสถาปนิกสาวใหม่

“ไอ้วีร์เคยบอกคุณแล้วใช่ไหมว่าผมเคยเรียนคณะวิศวกรรมเดียวกับ
มันมาก่อนที่จะย้ายคณะ สมัยเรียนผมเคยร่างแบบบ้านเอาไว้ด้วย ถ้าคุณ
สนใจ ผมจะเอามาให้คุณวันหลัง เพื่อคุณจะใช้เป็นแนวทางในการพิจารณาว่า
ผมมีรสนิยมแบบไหน ชอบและไม่ชอบอะไร คุณจะได้ไม่ต้องออกแบบอะไร
ที่มันดูรกทรุดตามมาให้ผม เพราะผมขี้เกียจให้คุณกลับไปแก้ไข มันเสีย
เวลา”

ถ้าลูกค้ารายอื่นเป็นคนพูด สลักจันทร์คงเห็นเป็นเรื่องธรรมดา ใน
เมื่อเสียสติกแล้ว คนจ่ายย่อมต้องอยากได้สิ่งที่ดีที่สุด แต่ทำไมพอเป็นเขา
พูด มันช่างฟังดูซัดหูซัดใจ แกรมยังนำมันใส่เสียจริง คงเพราะน้ำเสียง

สายตา และท่าทางที่เขามองมายังเธอละมั้ง ทำให้สลักจันทร์รู้สึกว่าเขากำลัง
 สิ่งมากกว่า อารมณ์ที่ยิ่งตึ๋ย อยู่เมื่อครูจึงพลันขุ่นลงนิดๆ

“ตามแต่คุณจะบัญชาค่ะ”

หญิงสาวอดประชดกลับไม่ได้ ทั้งที่เพิ่งบอกให้ตัวเองอดทนแท้ๆ เลย
 พยายามเบี่ยงประเด็นด้วยการบอกละเอียดว่าเขาต้องการรู้ โดยไม่ต้องรอ
 ให้เจ้าตัวถาม เอาชนิดฟังแล้วชัดเจน ไม่มีข้อสงสัยให้เขากลับมาเล่นงาน
 เธอได้อีก

“ดิฉันสามารถเริ่มงานได้ทันทีพรุ่งนี้ แต่ขอเป็นช่วงเย็น ตั้งแต่หลัง
 เลิกงานจนถึงสี่ทุ่ม ส่วนวันหยุดเสาร์-อาทิตย์ ดิฉันคงทำงานให้ถึงหกโมง
 เย็นเท่านั้น ขอเวลาให้ดิฉันได้เจอหน้าครอบครัวบ้าง ส่วนเรื่องสถานที่ที่คุณ
 จะจัดให้ดิฉันทำงานในสัญญา ดิฉันไม่มีปัญหา คุณจะให้ดิฉันทำงานที่ไหน
 ก็ได้ หรือถ้าคุณอยากจะทำตัวเป็นผู้คุมมาคอยเฝ้าดิฉันด้วย ดิฉันก็ไม่ขัดข้อง

“ดิฉันเข้าใจว่าคุณต้องการตรวจสอบการทำงานของดิฉันทุกขั้นตอน
 เผื่อว่าดิฉันทำงานชู้ คุณจะได้สั่งให้ดิฉันแก้ไขตรงนั้น แต่ดิฉันขอเป็น
 สถานที่ที่ใกล้กับออฟฟิศของคุณหน่อยนะคะ จะได้ไม่ต้องเสียเวลาเดินทาง
 เพราะยิ่งไปไกล รถติด ดิฉันก็เหลือเวลาทำงานให้คุณน้อยลงเท่านั้น ดิฉัน
 ไม่อยากให้คุณมาต่อว่ากันทีหลังว่าดิฉันทำงานไร้ประสิทธิภาพ”

ชรรคปรายตามองสถาปนิกสาว หลังฟังหล่อนกระแนะกระแหนเขา
 จบ ไม่เชิงโกรธ แต่ก็มีได้หมายความว่าชอบใจ

“เรื่องนั้นคุณไม่ต้องเป็นห่วง ผมเตรียมรถรับ-ส่งจากที่ทำงานของคุณ
 ไปยังสถานที่ที่ผมจัดไว้ให้เรียบร้อยแล้ว เป็นคอนโดที่อยู่ชั้นบนสุดใน
 โครงการผมเอง ห้องกว้าง เป็นส่วนตัว เพราะทั้งชั้นมีเพียงห้องเดียว
 ตกแต่งหรูหรา ที่สำคัญคุณไม่ต้องกลัวว่าจะทำงานให้ผมได้ไม่เต็มที่ เพราะ
 คอนโดผมอยู่ใจกลางเมือง เดินทางสะดวก ที่แรกผมกะจะเก็บเอาไว้ขายให้
 แชนกระดืบวีไอพี ฟันกำไรไหนๆ แต่ตอนหลังเกิดเปลี่ยนใจเอาไว้พักผ่อน
 เวลาเหนื่อยจัดๆ จะได้ไม่ต้องขับรถกลับบ้าน”

“คุณก็เลยใช้เป็นที่คุมดิฉันตอนทำงานด้วย?”

“ก็คงงั้น” ธรรมศัยก็ไหล ไม่ใส่ใจกับสายตาที่มองค้อนตนหนัก “ผมชอบที่ดิฉันนี่เพราะอยู่ติดริมน้ำ ผู้คนอาศัยอยู่ไม่ค่อยแออัด ดูเงียบสงบ แต่เดินทางสะดวก ด้านหน้าติดถนนใหญ่ จะไปไหนมาไหนก็ใช้เส้นทางตัดใหม่ได้หลายทาง ผมให้ช่างมาวัดพื้นที่ตามยาวตามกว้างหมดแล้ว เดี่ยวจะให้เลขฯ ส่งเอกสารให้คุณอีกที ที่พาคูณมาวันนี้ก็แค่อยากให้เห็นสถานที่จริง คุณจะได้พอมือโอเดียบ้าง”

“เหลือเพื่อคะ ที่ดินตรงนี้สวยมาก สามารถทำอะไรได้หลายอย่าง แต่เห็นครั้งแรกก็ช่วยกระตุ้นโอเดียของดิฉันได้เยอะแล้วคะ” หญิงสาวรีบออกตัว

คนฟังทำหน้าที่แปลกใจนิดๆ

“เป็นครั้งแรกที่เราคิดตรงกัน?”

“ดิฉันไม่ได้อะอะไรๆ ก็จะค้านคุณทำเดี๋ยวนี้คะ ยังระลึกอยู่เสมอคะว่าตัวเองเป็นแค่ลูกจ้าง ชื่นทำให้คนจ่ายสตางค์ไม่พอใจบ่อยๆ ดิฉันกลัวตัวเองจะลำบาก”

“ไม่น่าเชื่อว่าที่ผ่านมากุณคิดแบบนี้ ผมไม่ยกฐูลี”

“ก็ดิฉันเป็นฝ่ายที่ถูกหาเรื่องอยู่ตลอดเวลาเนี่ยคะ” หญิงสาวเถียงกลับก่อนรีบตัดบท เพราะกลัวจะต่อความยาวสาวคามยึดกันไม่จบไม่สิ้น เธออยากใช้จินตนาการกับงานมากกว่า “ดิฉันขอเดินดูรอบๆ หน่อยนะคะ จะได้ว่ารู้ว่าด้านไหนติดกับอะไร ควรปลูกต้นไม้ ทำสวนหย่อมไว้ตรงไหน”

“เฮลีส ตามสบาย”

ธรรมศัยปากออนุญาตแล้วก้าวเท้าตามหญิงสาวที่ออกเดินนำหน้าไปก่อน

๓

มาใจในอดีต

หลังจากขับรถไปส่งสลักจันทร์ถึงบ้าน และแยกกับหล่อนตรงริมรั้ว ธรรมศ ฐวานนท์ ก็ปีงรถมารับแฟนสาวต่อที่งานเลี้ยงแห่งหนึ่ง ย่านใจกลางเมือง

“ขอบคุณนะคะที่มารับไอริน”

หญิงสาวร่างสูงหุ่นอวบอ้อมัดมัดใจชายคลีริมฝีปากสีแดงสดทักทายขณะเดินตรงมาหาเขา ใบหน้าสวยโฉบเฉี่ยวเปี่ยมไปด้วยเสน่ห์และความเข้ายวนดึงดูดเพศตรงข้ามยี่มบางๆ สองแขนเรียวกคล้องคอเขา เคลื่อนกายแนบชิดสนิทสนม จงใจประกาศความเป็นเจ้าของให้แม่พวกสาวๆ ใจกล้าหน้าด้านที่จ้องจะฉกคุ่มั้นหนุ่มไปจากอกของหล่อนมองตาเป็นมัน ได้ฟังเจียมตัวเอาไว้มากๆ

“ทำไมเสริจธุระไวจงละคะ ไอรินคิดว่าคุณจะมาช้ากว่านี้อีกสักชั่วโมงหรือสองชั่วโมง ก็เลยยังไม่ได้บอกลาเพื่อนๆ ที่อยู่ในบาร์ตั้ณะคะ ขอเวลาไอรินไปลาเพื่อนๆ ก่อนได้ไหมคะ”

ธรรมศวางมือลงบนสะโพกมน ดึงตัวหล่อนเข้ามากอดตอบหลวมๆ

แบบไม่แคร์สายตาใคร

“ตามสบายครับ ผมไม่ได้รับอะไร จะให้ผมไปรอที่รถหรือว่าในงานดีครับ...เจ้าหญิง”

สาวสังคมแก๊งทำเอียงอาย ซ้อนตามองเขาอย่างมีจิตจะก้าน

“ปากหวานแบบนี้ แปลว่าสตาบนิกที่บรรดาศักดิ์งานด้วยเมื่อก็เป็นผู้หญิงใช้ใหม่คะ บรรดาศักดิ์คิดจะเอาใจไอรินเป็นการกลบเกลื่อน”

“จะสนทำไมล่ะครับว่าเป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย ในเมื่อคู่หมั้นผมสวยขนาดนี้ ยังมีอะไรต้องกลัวอีก” น้ำเสียงอ่อนโยนยังไม่เท่ากับแววตาอ่อนหวานที่เขามองหล่อน

คนพูดยกมือข้างหนึ่งลูบซีกหน้าอันหล่อเหลาอย่างแผ่วเบา

“ไอรินกลัวเวลาที่บรรดาศักดิ์เปิดเผยตรงไปตรงมาแบบนี้ล่ะคะ เพราะไอรินแทบไม่รู้เลยว่า บรรดาศักดิ์จริงหรือโกหก เพื่อให้ไอรินตายใจ”

“ผมทำตัวน่าสงสัยขนาดนั้นเลยหรือครับ” ชายหนุ่มถามซ้ำๆ

“ตรงกันข้ามเลยล่ะคะ เพราะคุณน่าจะทำตัวดีไม่มีที่ติเลยต่างหาก ไอรินถึงได้เป็นกังวล กลัวว่าวันหนึ่ง...คุณอาจจะเปลี่ยนไป” หล่อนตอบที่เล่นที่จริง เหมือนไม่คิดจริงจังนัก แต่ดวงตาเรียวสวยที่จ้องลึกเข้าไปในดวงตาคมกล้าที่ฉายแววหวานซึ่งกลับดูขึงขัง

บรรดาศักดิ์เริ่มรู้สึกถึงเค้านางความวุ่นวาย แต่ก็ยังตอบกลับอย่างไม่อณาทรร้อนใจ

“มันเป็นเรื่องของอนาคต จะคิดตอนนี้ทำไมให้ปวดหัวล่ะครับ อันที่จริงคุณไม่จำเป็นต้องกลัวใจหรือระแวงเลยสักนิด เพราะผมเคยบอกไปหลายทีแล้วว่าผมไม่มีผู้หญิงคนอื่น”

“คะ คุณไม่เคยนอกใจไอริน แต่คุณก็ไม่ยอมให้ไอรินเป็นเจ้าของตัวคุณจริงๆ สักที”

หญิงสาวมองเขาอย่างลึกซึ้ง แสดงความรักใคร่ออกมาอย่างเต็มเปี่ยมให้เขารู้ มือที่ประคองใบหน้าคมคายค่อยๆ เลื่อนลงมา ก่อนจะวางบนไหล่

หนาดังเดิมพลงเอ่ยถามอย่างอดอ้อน

“เมื่อไหร่เราจะแต่งงานกันสักทีล่ะคะจรรต ไอรินเมื่อที่จะต้องตอบคำถามพวกสอดรู้สอดเห็นเต็มทีแล้ว”

สองมือที่สวมกอดหล่อนอยู่ปล่อยออกจากเอวบางทันที เป็นการปฏิเสธอย่างสุภาพ

“รออีกสักหน่อยนะจ๊ะรับ ตอนนั้นผมยังไม่พร้อม”

ไอริน เซาวกรกุล สาวสังคมผู้ทรงเสน่ห์ไม่เคยรู้สึกเสียหน้ามากเท่านี้มาก่อน หล่อนเป็นถึงนางพญาผู้สูงส่ง หล่อนสวย โดดเด่นกว่าใคร แถมยังเพียบพร้อม เป็นผู้หญิงที่ผู้ชายทุกคนหมายปองอยากจะทำด้วยทั้งนั้น หล่อนไม่มีอะไรต้องไปกว่าคู่หมั้นหนุ่มเลยสักนิด แต่เพราะหล่อนรักเขา รักหมดหัวใจ หล่อนจึงยอมลงใจให้ เป็นฝ่ายเอ่ยปากพูดเรื่องนี้ขึ้นมาก่อน ทั้งที่มันเป็นสิ่งที่เขาควรจะทำตั้งนานแล้ว

แต่ดูสิ่งที่จรรตทำกับหล่อนสิ!

เขาเมินเฉย เฉื่อยชา ไม่สนใจใยดีความรู้สึกและฐานะหน้าตาทางสังคมของหล่อนเลยแม้แต่น้อย ราวกับหล่อนเป็นผู้หญิงธรรมดา ที่มีค่าเป็นได้แค่เพียงตุ๊กตาหน้ารถ เป็นคู่ควงรายวันที่ไม่มีความสลักสำคัญอันใดกับเขาเลย หญิงสาวจึงปล้นหน้าตึง ปล่อยแขน ผละออกห่างจากเขา พูดอย่างกระเจ้ากระงอว่า

“รอ! จรรตยังต้องรออะไรอีกเหอะ เรารักกันมานานแล้วนะคะ คนในสังคมต่างก็ยกให้เราเป็นคู่ที่เหมาะสมกันอย่างกับกิ่งทองใบหยก ไม่ว่าจะหน้าตา การศึกษา หรือฐานะความร่ำรวย ไอรินมองไม่เห็นเลยนะคะว่าคุณไม่พร้อมตรงไหน นอกจาก...คุณไม่เคยรักไอรินเลย!”

“ไม่เอาน่าไอริน คุณอย่าหัวเสียกับเรื่องไม่เป็นเรื่องสิครับ”

“จรรตจะไม่ให้ไอรินหัวเสียได้ไงล่ะคะ ในเมื่อคู่หมั้นตัวเองเพิ่งประกาศอยู่หยกๆ ว่าไม่อยากแต่งงานกับไอริน คุณจะให้ไอรินทำใจยอมรับแล้วทำตัวเป็นสาวโสดเรียงเมือง เทียวควงกับคุณไปวันๆ หรือไม่ก็ไปบวชซี

ให้มันรู้แล้วรู้รอดซะเลยอย่างนั้นเหอะคะ” ไอรินประซดกลับอย่างลึมตัว

“ผมยังไม่ได้พูดสักคำว่าไม่อยากแต่งงานกับคุณ” คนถูกประซดเสีียง
เข้มนขึ้น เริ่มจะหงุดหงิดเช่นกันที่หล่อนเอาแต่เร่งรัดเขาเรื่องนี้บ่อยครั้ง

“คุณแค่นี้ไม่ได้พูดตรงๆ เท่านั้นล่ะคะ”

“ไอรินครับ ที่ผมบอกให้คุณรอ เพราะผมคิดว่าเรายังไม่รู้จักกันดี
พอ เรายังไม่ได้เรียนรู้ที่จะใช้ชีวิตคู่ด้วยกันเลยนะครับ”

“แล้วที่ไอรินไปนอนค้างคอนโดคุณเกือบทุกคืน แบบนี้ยังไม่เรียกว่า
รู้จักกันดีพออีกหรือคะ”

“มันไม่เหมือนกันครับ”

“มันไม่เหมือนกันตรงไหนคะ ทุกวันนี้เราก้เหมือนอยู่ก่อนแต่งงาน
กลายเป็นแล้ว เพราะฉะนั้นถึงเวลาที่ธรรมชาติต้องให้เกียรติไอรินแล้วล่ะคะ”

ธรรมชาติพยายามอธิบายอย่างมีเหตุผล แต่คนฟังกลับคิดว่าเป็นข้ออ้าง
จึงสวนกลับแทบทันที ยิ่งดีที่หล่อนพอจะมีสติอยู่บ้าง ไม่เผดเสีียงประจาน
ตัวเองให้เป็นขี้ปากของคนรอบข้าง

“ไม่ใช่ว่าผมจะไม่รับผิดชอบไอรินนะ”

“แล้วการที่ธรรมชาติบ่ย้างไปวันๆ แบบนี้ จะให้ไอรินคิดยังไงล่ะคะ”

“ผมว่าเรายังไม่พร้อมด้วยกันทั้งคู่ เพราะมีอีกหลายเรื่องที่เราคิดต่าง
กัน”

“ธรรมชาติคนเดียวคะ!” หญิงสาวเน้นเสียงหนักกว่าทุกประโยคที่เถียง
กับเขามา

คนฟังถอนหายใจอย่างหนักอก

“การแต่งงานเป็นเรื่องละเอียดอ่อน มันไม่ใช่แค่มีเงิน มีบ้านช่องให้
อยู่กินหลับนอน แล้วเราจะอยู่กันรอดนะครับ มันต้องอาศัยปัจจัยแวดล้อม
อีกหลายอย่าง นอกจากความเหมาะสมเพียงอย่างเดียว ที่เหนือกว่าสิ่งอื่น
ใด...เราต้องมีความเชื่อใจ เข้าใจกันและกัน พร้อมให้อภัยอีกฝ่ายได้ทุกเมื่อ
ไม่ว่าคู่ของเราจะทำผิดร้ายแรงขนาดไหน ไอรินคิดว่าจะยกโทษให้ผมได้ไหม

ถ้าวันหนึ่งเราแต่งงานกันไปแล้วผมเกิดนอกใจ...”

“ไอรีนให้อภัยธรรมชาติได้เสมอค่ะ ไม่ว่าเรื่องอะไรก็ตาม” หญิงสาวพูดแทรกทันที ขอแค่เพียงแฟนหนุ่มยอมรับปากว่าจะให้ผู้หญิงมาสู่ขอหล่อนโดยเร็ว ต่อให้ต้องสัญญาสัญญาหรือสาบานอะไรออกไป หล่อนทำได้หมดดีกว่าต้องทนทุกข์เพื่อนๆ หากถางทุกครั้งเวลาเจอหน้ากันตามงานสังคม

“ไอรีนรักธรรมชาติมากแค่ไหน ธรรมชาติก็รู้นี่คะ ต่อให้มันผู้หญิงคนไหนคิดจะแย่งคุณไป ไอรีนก็ไม่มีความยอมปล่อยคุณไปเด็ดขาด หรือต่อให้ธรรมชาติจะหลงผิดไปบ้างตามประสาผู้ชาย ไอรีนก็มั่นใจว่ามันเป็นแค่ความรู้สึกประเดี๋ยวประด๋าว สุดท้ายธรรมชาติก็ต้องกลับมาหาไอรีนอยู่ดี กลับมาหาคนที่คุณชอบกว่ารักมากที่สุด เพราะฉะนั้นไอรีนไม่เคยกลัวเรื่องที่ธรรมชาติจะทิ้งไอรีนไปเลย”

“แต่สำหรับผมคงทำใจไม่ได้” ชายหนุ่มตอบกลับทันควัน “ผมไม่ใช่คนใจกว้างเหมือนคุณ ผมเป็นคนที่เห็นแก่ตัวมากๆ กับเรื่องแบบนี้ ถ้าไอรีนมีผู้ชายคนอื่นนอกจากผม เราจบกันทันที และผมก็จะไม่มีวันยกโทษให้คุณไปจนวันตาย ต่อให้เราแต่งงานมีลูก ต่อให้ผมส่งสารลูกของเราจับใจแค่ไหน หรือถึงผมจะถูกตราหน้าว่าเป็นคนทำลายครอบครัวสุขสันต์ของเราให้พังพินาศด้วยสองมือของตัวเองก็เถอะ แต่ผมจะหย่า ผมไม่มีวันทนอยู่กับผู้หญิงที่ทรยศหักหลัง ทำลายความรักและความเชื่อใจทั้งหมดที่ผมมีให้อย่างเด็ดขาด”

คำพูดของธรรมชาติทำเอาผู้หญิงนั้นอึ้ง หน้าเสีกลงทันที จนเขาอดรู้สึกผิดนิดๆ ไม่ได้ จึงถามเสียงอ่อนลง

“รู้แบบนี้แล้ว...คุณคงคิดว่าผมเป็นผู้ชายใจแคบที่แย่มากใช่ไหมครับ” หล่อนไม่ตอบ แต่ตาได้ไม่ยัก เพราะสีหน้าของหล่อนฟ้องอยู่ทนโท่ว่าเสียใจไม่น้อย

“ผมไม่ปฏิเสธ แต่นี่แหละคือตัวตนของผม ผมไม่อยากจะสร้างภาพหลอกให้คุณหลงคิดว่าผมเป็นเจ้าของชายหรือเป็นผู้ชายเพอร์เฟกต์ เพราะจริงๆ

แล้วผมเป็นเพียงแค่ผู้ชายธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้น ถ้าคุณไม่พอใจ คิดว่าผมยังไม่ดีพอสำหรับคุณ ไอริน...คุณยังมีสิทธิ์เลือกผู้ชายที่ดีกว่าผมได้อีกมาก

“ผมอยากให้คุณมีความสุข ได้อยู่กับคนที่คู่ควรกับคุณจริงๆ ไม่ใช่คนใจแคบที่บอกว่ายากโทษให้คุณไม่ได้ ผมอยากให้คุณคิดใหม่ ทบทวนให้ดีๆ ว่าคุณยอมรับผู้ชายนิสัยแย่อย่างผมได้ไหม ถ้าไอรินยังยืนยันว่ารักทุกอย่างที่เป็นผมจริง ไม่ว่าผมจะมีข้อเสียเยอะแค่ไหน ถึงตอนนั้นเราค่อยพูดเรื่องแต่งงานกัน หลังจากนั้นอีกปีสองปีก็ยังไม่สาย”

ในที่สุดคนที่หนึ่งเงียบมานาน ก็กล่าวออกมาเสียงโหย

“ที่พูดมาทั้งหมด...ธรรมดากำลังจะขอเลิกกับไอรินทางอ้อมใช่ไหมคะ”

“ผมแค่บอกให้เราคิดให้ดีๆ ก่อนจะตัดสินใจทำอะไรลงไป”

“มันก็เหมือนกันนั่นละคะ ในเมื่อสุดท้ายธรรมดาก็คิดจะแยกทางกับไอรินอยู่ดี!”

ยิ่งพยายามระงับโทสะเท่าไร ความขุ่นเคืองเดือดดาลเพราะความเสียใจก็ยิ่งพุ่งพล่านมากขึ้นเท่านั้น แต่เพราะไอรินเห็นว่าผู้คนรอบข้างเริ่มให้ความสนใจหันมามองยังคงคู่ของหล่อน โดยเฉพาะวิวันดา...เพื่อนสาวร่วมแก๊งที่ชอบเอาเรื่องคนอื่นไปนินทาอย่างสนุกปาก หล่อนจึงต้องกัดฟันทน

“ธรรมดอยากจะทำอะไรก็เชิญค่ะ แต่รู้ไว้เลยว่าถ้าภายในสามเดือนนี้คุณยังไม่ส่งคุณแม่มาสู่ขอไอรินละก็ ไอรินคงไม่รอ เลิกเป็นเลิกสิคะ ธรรมดอยาคิดว่าไอรินจะง้อ”

หญิงสาวพูดออกไปด้วยความน้อยใจ แต่ไม่คิดจะทำตามคำขู่ หล่อนเพียงอยากให้คุณั้นนึกเสียใจ หวาดกลัวยามที่ต้องสูญเสียหล่อน ธรรมดจะได้ตระหนักว่าหล่อนมีค่ามีความสำคัญกับเขามากขนาดไหน เขาจะต้องรู้ซึ้งว่าถ้าหากขาดหล่อน เขาจะอยู่ไม่ได้!

ไอรินอยากให้ธรรมดาคิดแบบนี้จริงๆ และหล่อนก็หวังว่าเขาจะเป็นดังที่คิด แต่...

“ผมตามใจไอรินครับ” ธรรมดัยกโหล่งกลางเอามืออ้วงกระเป๋ “ผมคง

“ไม่เปลี่ยนความตั้งใจแน่ ผมไม่มีความคิดจะคุยเรื่องแต่งงานของเรากับผู้ใหญ่ในตอนนี้นะเลย ถ้าไอรินคิดที่จะลองใจผมด้วยวิธีนี้ ผมอยากให้คุณเปลี่ยนใจ ผมยอมไอรินได้ทุกอย่าง ยกเว้นเรื่องนี้ครับ”

สิ่งที่ออกจากปากของแฟนหนุ่มยิ่งเหมือนเป็นการราดน้ำมันบนกองไฟ ทำให้ไอรินยิ่งเสียหน้าระคนเสียใจ

“คุณเห็นแก่ตัวมากนะคะจรรยา” สีหน้าของคนพูดผิดหวังอย่างรุนแรง เขาพูดราวกับไม่แคร์ว่าหล่อนจะรู้สึกอย่างไร

ชายหนุ่มยี้ดอก พยักหน้า

“ผมยอมรับครับ ผมถึงได้บอกไอรินไปว่าเราควรจะศึกษานิสัยใจคอของกันและกันให้มากกว่านี้ก่อน ดูสิว่าเรายอมรับข้อเสียของอีกฝ่ายได้แค่ไหน เรามีความเข้าอกเข้าใจกันมากพอรีเปล่า นี่แค่ข้อเสียข้อแรกของผม ไอรินยังเหมือนจะทนไม่ได้ แล้วต่อไปถ้าผมเผยให้เห็นด้านร้ายๆ มากขึ้น คุณจะทนได้หรือครับ ผมบอกก่อนเลยนะว่าผมเป็นแค่ผู้ชายธรรมดาที่มีรัก โลก โกรธ หลง เหมือนคนทั่วไป ไม่ได้เลิศเลออย่างที่ไอรินคิดไว้

“การแต่งงานกับผม ชีวิตคงไม่จบลงที่ความผาสุกเหมือนเจ้าชายที่ครองคู่กับเจ้าหญิงในปราสาทหรอกนะครับ ผมไม่อยากจะโกหกหลอกลวงคนที่คบกันมานาน ถ้าไอรินเรียนรู้ทุกอย่างจนเห็นถึงตัวตนที่แท้จริงของผมว่าเป็นคนยังไง ไอรินอาจไม่อยากจะแต่งงานกับผมก็ได้”

“เลิกซักแม่น้ำทั้งห้าเพื่อบอกว่าจรรยาเมื่อไอรินมากแค่ไหนซะทีเถอะคะ มันเป็นเหตุผลที่แย่มากที่สุดเท่าที่ไอรินเคยฟังมา” หญิงสาวสะบัดเสียง

“ผมไม่คิดจะหาข้ออ้างอะไรทั้งนั้น ผมอยากให้ออกาสคุณได้เลือก...”

“ไอรินนี่ก็เกียจฟังคะ!”

“แต่มันคืออนาคตของเราทั้งคู่ นะครับ ไอรินเลิกเอาแต่ใจเป็นเด็กๆ สักที่ได้ไหม”

“จรรยา นั่นแหละคะ เลิกอ้างนู่นอ้างนี่สักที ถ้าคุณไม่อยากจะแต่งงานกับไอรินขนาดนี้ จะประกาศถอนหมั้นกันวันพรุ่งนี้เลยก็ได้ อย่างมากไอริน

ก็แค่อาย แต่บรรดาสลิดะ คิดให้ตีๆ นะ” พุดพลางหรีตามองคู่หมั้นหนุ่มด้วย แวตาแข็งกร้าว “คุณพ่ออาจจะโกรธจนถอนหุ้นออกจากฐานะที่พรอพเพอร์ตีหมดเลยก็ได้ ถึงเวลานั้น ถ้าบรรดาสลิดะเปลี่ยนใจจะส่งผู้ใหญ่มาสู่ขอ ไอรีน ไอรีนก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่าจะพุดให้คุณพ่อกลับไปร่วมหุ้นกับคุณได้อีกหรือเปล่า เพราะท่านอาจจะไม่ยอมมองหน้าคนที่กล้าทำให้ลูกสาวสุดที่รักเพียงคนเดียวของท่านต้องอับอายอีกเลย ถ้าบรรดาสลิดะมั่นใจว่าจะแก้ปัญหานี้ได้ละก็ ไอรีนจะไม่ยื้อบรรดาสลิดะไว้”

เมื่อจนหนทาง ไอรีนจึงยกบิดาของหล่อนขึ้นมาบีบบังคับให้เขาแต่งงานด้วย เพราะรู้ดีว่าบรรดาสลิดะให้ความเคารพยำเกรงท่านเป็นที่สุด ในเมื่อบิดาหล่อนมีบุญคุณท่วมหัวกับคนในตระกูลฐานะนี้ เรียกว่าถ้าไม่ได้ท่านปานนี้บรรดาสลิดะไม่อาจรักษาบริษัทที่พ่อของเขาสร้างขึ้นมาด้วยสองมือได้อย่างทุกวันนี้

ยิ่งเห็นเขายืนนิ่งคล้ายกำลังชั่งใจ หล่อนก็ยิ่งนึกกระหึ่ม รีบพุดลำหับ

“ไม่ต้องรีบตัดสินใจเร็วนักก็ได้ นะคะ ไอรีนจะให้เวลาคุณค่อยๆ คิด ไอรีนสัญญาว่าจะไม่พุดเรื่องนี้กับคุณพ่อภายในสามเดือนนี้ค่ะ” หล่อนแสรังพุดอย่างใจกว้าง ก่อนจะบอกข้อแม้ในประโยคถัดมาอย่างชัดเจนทุกถ้อยทุกคำ “แต่ถ้าเลยกำหนดเมื่อไหร่ ต่อให้บรรดาสลิดะเขาอ่อนวอนบอกรักไอรีนให้ตายยังไง ไอรีนก็จะทำตามสิ่งที่ตัวเองพุดไว้!”

“ทำไมต้องบีบบังคับด้วยวิธีนี้”

สายตาเย็นชาที่มองหล่อนราวกับเป็นคนแปลกหน้าทำเอาคนถูกมองใจหายวาบ ชักจะร้อนรน ไม่อาจทนความหมองเหม็นที่เขามอบให้หล่อนได้ ไอรีนจึงต้องรีบหลบสายตา ก่อนจะโยนทุกอย่างให้เป็นความผิดของเขา

“ช่วยไม่ได้ค่ะ บรรดาสลิดะบีบบังคับให้ไอรีนต้องทำแบบนี้”

“แค่กระดากแผ่นเดียว มันคุ้มแล้วเธอครับที่คุณจะยอมแลกกับความรู้อีกดีๆ ที่เรามีให้กันมานาน”

“ใครๆ ก็ต้องการทะเบียนสมรสทั้งนั้นแหละค่ะ ไอรินก็เหมือนกัน ไอรินไม่ใช่ลูกตาสีตาสาที่คุณนี่จะคบเล่นๆ ไปวันๆ ได้นะคะ คุณพ่อไอรินเป็นคนมีหน้ามีตา ท่านเป็นถึงเจ้าสัวใหญ่ มีผู้คนให้ความเคารพนับถือท่าน เยอะแยะ คุณเองก็ควรรักษาหน้าและให้เกียรติท่านบ้าง”

“เพราะว่าผมเคารพท่านมาก ผมเลยต้องคิดทุกอย่างให้รอบคอบ ไม่ให้กระทบถึงชื่อเสียงของท่าน ผมถึงได้ขอเวลา”

“อีกกี่เดือน ก็ปี หรือไม่มีกำหนดล่ะคะ”

“ไอริน...ผมไม่อยากทะเลาะกับคุณนะ”

“ไอรินก็ไม่ต้องทะเลาะกับพรรคค่ะ” หญิงสาวตัดบทพร้อมยื่นคำขาด “ไอรินให้เวลาพรรคมากพอแล้วค่ะ ถ้าพรรคเคารพท่านจริงอย่างที่ปากว่า พรรคต้องแต่งงานกับไอริน”

“ผมไม่อยากให้การแต่งงานของเราเป็นจุดเริ่มต้นของการหย่า”

“เราจะไม่มีวันหย่ากันเด็ดขาดค่ะ!”

“ทำไมผู้หญิงถึงชอบใช้อารมณ์มากกว่าเหตุผลเหมือนกันหมดทุกคนนะ” พรรคสบตอย่างเหลืออด สีหน้ายุ่งยากลำบากใจที่คู่หมั้นสาวพูดจาเอาแต่ได้เพียงฝ่ายเดียว

“ก็เพราะผู้ชายชอบทำตัวเป็นพ่อปลาไหล ไม่ค่อยซื่อสัตย์นะสิคะ พวกเราถึงต้องติดตามองเอาไว้”

“ไม่จริงหรอกครับ ผู้หญิงเองก็ชอบนอกใจ แถมยังโกหกเก่งเป็นไฟเหมือนกัน!” พรรคสวนกลับทันควัน ดวงตาวาววับ

“นี่พรรคหาว่าไอรินเป็นผู้หญิงแบบนี้หรือคะ”

“ผมพูดรวมๆ ไม่ได้เจาะจงใครเป็นพิเศษ” เขาตอบเสียงห้วน ก่อนตัดบท เพราะหงุดหงิดเต็มที่ “เราเลิกคุยเรื่องนี้กันดีกว่า ขึ้นยังเถียงกันต่อ คินนี่ก็ยังไม่จบหรอก ผมจะไปรอที่รถ ถ้าไอรินลาเพื่อนๆ เสร็จเมื่อไหร่ ก็ตามผมมาแล้วกัน”

พูดจบก็หันหลังเดินจากไปทันที โดยไม่เหลียวมองคู่หมั้นสาวอีกเลย

เพราะธรรมชาติกับตัวเองแล้วจะไม่ยอมให้ใครได้เห็นสีหน้าเจ็บปวด รวดร้าวของเขาเป็นอันขาด นอกจากปวีร์...เพื่อนสนิทของเขาคนเดียว เท่านั้น!

ทำไมเขาต้องนึกถึงมัน!

ธรรมชาติอยากจะทำสิ่งสมองตัวเองให้ลบภาพความหลังครั้งเก่า ลืมไปให้หมด จะได้ไม่ต้องคิดถึงมันขึ้นมาอีกสองครั้งซ้อนในวันเดียวกัน

เขากลายสภาพเป็นมนุษย์ที่มีหัวใจ แต่ไร้ความรู้สึก เพราะมันถูกแช่แข็งมานานหลายปี นาน...จนเขาแทบจะลืมอารมณ์พื้นฐานของมนุษย์ไปหมดสิ้น

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง...เรื่องของความรัก!

เหตุการณ์ในครั้งนั้นทำให้เขาเลิกหวัง สัจธรรมที่หาไม่เชื่อว่า 'ความรัก' จะมีอยู่จริงบนโลกใบนี้ เพราะผู้หญิงคนหนึ่งทำลายความไวเนื้อเชื้อใจที่เขามอบให้จนไม่เหลือหลง

หล่อนทิ้งบาดแผลจนกรรจ์ไว้ให้...บาดแผลที่ธรรมชาติไม่รู้ว่าจะลบเลือนมันอย่างไร

หัวใจของเขาเจ็บปวด ร้าวราน เพราะความรักที่รักมาก รักอย่างบริสุทธิ์ใจ รักจนไม่เคยเกรงกลัวเลยว่าคุณที่รักกันมากขนาดนั้นจะทำกับเขาได้!

มันเจ็บจนระแวก เหมือนหัวใจถูกควัก แล้วกรีดซ้ำจนเป็นแผลเหวอะหวะโดยที่เขาไม่เคยระแวกระคายใดๆ ไม่เคยแม้แต่จะคิด เขาโดนผู้หญิงที่ได้ชื่อว่าเป็นรักแรกสนตะพายสวมเขาให้ หัวใจเขาบอบช้ำเกินกว่าจะทนไหว เขาถูกหล่อนใช้มีดแทงกันข้างหลังครั้งแล้วครั้งเล่า ทำให้เขาเป็นไอ้โง่โง่งงที่โดนเพื่อนฝูงหัวเราะเยาะลับหลังว่า...ไอ้ธรรมชาติจอมซ่อ!

ใช่ว่าเขาต้องอับอายขายหน้าเพื่อนๆ แค่ในกลุ่มเดียวกันเสียที่ไหน หล่อนทำให้เขาแทบแทรกแผ่นดินหนีต่อมิตรเกือบทั้งคณะ!

‘เมื่อยืนแช่บ่ไม่เบาหนีหว่า ไอ้ฉรรค’

‘ที่แรกเห็นเรียบริ้อยดี แต่พอขึ้นเตียงเท่านั้นละ แปลงร่างเป็นนาง
แมวยั่วสาวทเลยว่ะ มิน่าเอ็งถึงได้หลงหัวปักหัวปำ เพราะเมื่อยืนนะลีลาเด็ด
แบบนี้เอง’

‘เพลลาๆ งานลงบ้างลิวะไอ้ฉรรค เอ็งเล่นปล่อยให้แฟนตัวเองนอน
เปลี่ยวอยู่คนเดียวทุกคืน ผู้หญิงที่ไหนจะทนไหววะ พวกข้าก็เลยพลอย
ลำบาก ต้องมาช่วยปลอบใจแฟนเอ็ง ฮะฮ่าๆ’

เขายังจดจำเสียงหัวเราะและคำพูดเยาะเย้ยได้ดีดัง...

มันฝังอยู่ในใจของเขาไม่มีวันลืม

จำได้แม้กระทั่ง...สายตาทุกคู่ที่มองเขาอย่างสมเพช!

ตอนเกิดเรื่อง เขาอายุแค่สิบแปดสิบเก้า เพิ่งจะเข้าเรียนปีหนึ่ง
มหาวิทยาลัยรัฐชื่อดัง คณะวิศวกรรมศาสตร์ ตั้งใจว่าพอเรียนจบจะนำวิชา
ความรู้ที่ได้ไปช่วยพัฒนาบริษัทอสังหาริมทรัพย์ของบิดา แต่ก็มีเหตุให้เขา
ไม่สามารถทำได้สำเร็จสมดังหวัง

ฉรรคได้เรียนในคณะที่เขาใฝ่ฝันเพียงปีกว่าๆ แต่เป็นช่วงเวลาที่เขา
พูดได้เต็มปากว่ามีทั้งสุขและทุกข์คละเคล้าปะปนกันไป

สุข...ที่ได้พบเพื่อนแท้อย่างปวีร์

และทุกข์...ที่ได้รู้จักผู้หญิงอย่างนิศานาด

เขารู้จักกับนิศานาดผ่านปวีร์ที่เป็นเพื่อนสนิทและบัดดี๋ตอนรับน้อง
เจ้าหล่อนเป็นเพื่อนของเพื่อนปวีร์ที่เคยเรียนอยู่ชั้นมัธยมปลายเดียวกัน ซึ่ง
อยู่คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ แวบแรกที่ได้เห็นใบหน้าสวยหวาน กิริยา
ท่าทางเรียบริ้อยสมเป็นกุลสตรี ฉรรคก็บอกกับตัวเองทันทีว่าเขาตกหลุม
รักผู้หญิงคนนี้เข้าแล้ว

เขาตื่นเต้น หัวใจพองโตโดยไม่เคยนึกสงสัยว่าเป็นเพราะอะไร

หลังจากวันนั้นฉรรคก็เยี่ยมหน้าไปยังคณะที่นิศานาดเรียนบ่อยๆ
เพื่อหาเรื่องชวนคุย ทำความรู้จักหญิงสาวให้มากขึ้น

แล้วเขาก็พบว่า... หล่อนคือคนที่เขารอมานาน

ความอ่อนหวาน น่ารัก สดใสสมวัย ทำให้หัวใจชายหนุ่มที่เริ่มลองรักหวั่นไหว เขาชอบหล่อน ยิ่งได้เจอก็ยิ่งรู้สึกรัก อยากพบหน้า อยากสบตา อยากทำทุกสิ่งทีหัวใจปรารถนา

หลังสร้างความสนิทสนมคุ้นเคยกันอยู่สามเดือน นิกานากก็ยอมรับไม่ตรีตกลองคบหาดูใจกับเขา หล่อนเป็นผู้หญิงคนแรกที่ทำให้เขาได้สัมผัสกับความรักและความสุขสมที่เกิดจากการหล่อหลอมร่างกายและหัวใจให้กลายเป็นหนึ่งเดียวกัน ทั้งเขาและหล่อนต่างก็ตัดดวงและปรนเปรอความสุขให้แก่กันและกันจนแทบล้าลัก ช่วงเวลานั้นธรรมชาติเป็นสุขจนล้นนอก โลกทั้งใบกลายเป็นสีชมพู มีเขาอยู่ที่ไหน ต้องมีหล่อนเป็นเงาอยู่เคียงข้างไม่ห่างกัน เขาริทำตัวเป็นพ่อบุญทุ่มพาหล่อนไปเที่ยว ซอปปิง กินข้าว ดูหนัง ฟังเพลง ไทรคัพท์หาหล่อนทุกวัน

ชายหนุ่มกล้าพูดเต็มปากว่ารักนิกานาก

รัก...อย่างที่ไม่เคยรักใคร

รัก...จนไม่เหลือเผื่อใจไว้เจ็บ

รัก...ถึงขั้นเคยพ้อฝันว่าเขาจะแต่งงานกับหล่อนเพียงคนเดียว

ธรรมชาติหลงคิดว่านิกานากจะคบเขาอย่างจริงจังจริงจัง หล่อนครั้งรักเขาเหมือนที่เขารักหล่อน หญิงสาวทำตัวเป็นแฟนที่น่ารัก คอยชักชวนให้เขามูเรียน ชอบทำกิจกรรมออกค่ายอาสา สร้างประโยชน์ให้แก่มหาวิทยาลัยหลายๆ ด้าน เวลาว่างก็มักจะพากันไปห้องสมุด อ่านตำรา ดิวหนังสือเตรียมสอบ เรียกว่าไม่มีวินาทีไหนที่เขาใช้ไปกับเรื่องไร้สาระเลยสักครั้ง

ยิ่งตอนที่คบกันครบครึ่งปี เขายังได้เห็นน้ำใจของหล่อน พ่อของเขาป่วยหนัก ต้องนอนรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาล ตอนที่เขากำลังจะสอบไล่ขึ้นชั้นปีที่สอง มีแค่หล่อนกับปวีร์เท่านั้นที่อยู่เคียงข้าง ให้กำลังใจ คอยยื่นมือมาจุดเขาขึ้นจากห้วงแห่งความทุกข์อันมืดมิดยามเมื่อขาดเสาหลัก

ในฐานะบุตรชายคนโต และเป็นผู้ชายคนเดียวที่พอจะเป็นที่พึ่งพิงให้

แก่มารดาและน้องสาวต่อจากผู้เป็นพ่อได้ ธรรมชาติต้องควบคุมดูแลพวง
กิจการครอบครัวไม่ให้ล่มสลาย ความเครียดและความกดดันทำให้ธรรมชาติ
หวาดระแวงและกลัวกับสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นในอนาคต โชคดีที่ได้ปวีร์
นี่แหละเป็นเพื่อนคู่คิดให้คำปรึกษา ในช่วงเวลาหัวเลี้ยวหัวต่อที่ต้องตัดสินใจ
ว่าจะย้ายไปเรียนคณะบริหารธุรกิจแทนคณะวิศวกรรมศาสตร์ที่กำลังเรียน
อยู่นี่ดีหรือไม่

นิศานาถก็เป็นผู้หญิงอีกคนที่คอยเป็นแรงใจให้เขาอยู่ตลอด สองมือ
ของหล่อนอำแขนโอบกอดเขาทุกครั้งที่ยกหน้าขึ้นฟ้า ตะโกนความอัดอั้นที่
อยู่ในใจออกมา มือของหล่อนกุมมือเขาอยู่เสมอ รอยยิ้มของหล่อนมีให้เขา
เพียงผู้เดียว หล่อนคอยปลุกปลอบมอบกำลังใจ ทำให้เขายิ้มได้แม้ในวันที่
ทุกข์ระทมที่สุด

แต่แล้ว ‘รักแท้’ ของเขาตลอดสี่ปีก็จบลงง่ายๆ เพราะความโลเล
หลายใจของหล่อน ผู้หญิงที่เป็นรักแรกของเขากระชากเอาหัวใจอันบริสุทธิ์
ปาลงพื้นแล้วยกเท้ากระแทบซ้ำ เหยียบย้ำก่อนเนื้อที่เคยมีเลือดเนื้ออุ่นๆ ให้
เหือดแห้งแห้งเหลือเหลือไม่เหลือชิ้นดี

หล่อนทำให้หัวใจดวงนี้ที่เคยอ่อนไหวตายด้าน!

หลังโดนผู้หญิงตลบตะแลงคนนั้นหักหลัง บดขยี้หัวใจเขาจน
แหลกลาญ ธรรมชาติไม่คิดจะใช้ชีวิตที่เหลือในชาตินี้ร่วมกับใครอีกเลย!

ไม่เคยมีอยู่ในหัว ไม่ว่าจะกับผู้หญิงคนไหน...

ไม่เว้นแม้แต่คู่หมั้นสาวที่เขาเพิ่งจะเดินจากมา!

ธรรมชาติปฏิญาณว่าจะไม่ยอมให้ผู้หญิงเจ้ามารยาทั้งหลายเข้ามาโกหก
หลอกหลวงเขาอย่างหน้าด้านๆ อีก มันเจ็บเจียนตาย เมื่อพบว่าความซื่อสัตย์
จริงใจที่เขาเมืงให้กลับถูกทำร้าย ทำลาย ด้วยถ้อยคำลวงโลกสารพัด ผู้หญิง
หน้าหวานๆ พุดจาสุภาพอ่อนโยน ดูบอบบาง ใครจะคิดล่ะว่าหล่อนจะซ่อน
พิษร้ายเอาไว้ได้อย่างแนบเนียน เขาโดนหล่อนแวงกัดเข้าเต็มๆ แบบไม่ทัน
ได้ไหวตัว พอรู้อีกทีพิษร้ายก็แล่นผ่านกระแสเลือดตรงเข้าสู่หัวใจชนิด

เฉียบพลัน และความร้ายกาจของมันก็ส่งผลให้เขาไม่อาจไว้นื้อเชื่อใจผู้หญิง
คนไหนบนโลกใบนี้ได้อีกเลย

ธรรตเซ็ดไปจนวันตาย!

แต่อย่างไรเสีย ในความลวงหลอกก็ยังมีสิ่งหนึ่งที่ทำให้เขานึกขบใจ
ถึงแม้วันนี้เขาจะรู้แล้วว่าสิ่งที่หล่อนทำเป็นเพียงการเสแสร้งแก้งตบตา แต่
เขาก็อยากจะทำคำขอบคุณกับหล่อนสักครั้ง

ขอบคุณที่ให้อ้อมไถ่เล็กน้อย จากสองแขนคู่นั้น

ขอบคุณที่แก้งอยู่เป็นเพื่อนกัน

ขอบคุณที่ทำให้เขาผิดหวัง

เพราะถ้าหากนิทานปกปิดความลับมืดซิดมากกว่านี้ ธรรตคงไม่
อาจแปรเปลี่ยนความเสียใจให้เป็นแรงฮึด และคงไม่สามารถรักษาฐานะที่
พรอเฟสเซอร์ที่พ่อเขาเสนอจะภาคภูมิใจเอาไว้ได้

ถ้าหล่อนไม่โกหก...เขาคงไม่แกร่งอย่างทุกวันนี้

ขอบคุณที่ทำให้เขารู้ซึ่งถึงธาตุแท้ของผู้หญิงว่าเป็นอย่างไร...

เขาจะไม่มีวันห่มหุ่ความรักให้ใครอีกแล้ว...ไอรินก็เช่นกัน!

ถ้าหล่อนคิดจะคบกับเขาต่อไป หล่อนต้องทำใจยอมรับเงื่อนไขข้อนี้
ให้ได้ แต่ถ้าหล่อนเกิดทนนไม่ไหว เขายินดีให้หล่อนเลิกเจ้าชายคนใหม่ที่ดี
กว่า หรือถ้าหล่อนยังยืนยันจะรอเขาต่อไป หล่อนคงต้องผิดหวัง เพราะ
เขาจะไม่มีวันแต่งงานเป็นอันขาด!

ไอริน เขาวกรกุล เบะปากใส่หน้าคนที่เดินบรีเข้ามาหาหล่อน คล้อย
หลังคู้หมั้นหม่อมที่เพิ่งผละจากไป แววดาสดรู้สดเห็นที่มองมาก็ทำให้
ไฮโซสาวรู้ทันที่ว่าคำแรกที่วิวินดาจะพูดกับหล่อนคืออะไร

“เป็นอะไรไปจะไอริน หน้าบึ้งเขียว เพิ่งทะเลาะกับคุณธรรตมาหรือ
ไง” วิวินดาอึมระ แววดาพราระยับอย่างสะใจ

“อย่ามายุ่งเรื่องของฉัน!” ไอรินสะบัดหน้าเซ็ดใส่

“ฉันถามด้วยความเป็นห่วงหอรอกนะ”

“เอาเรื่องของเธอให้รอดก่อนเถอะ แล้วค่อยมาห่วงฉัน”

แม้จะโดนตอกหน้าแต่คนฟังกลับทำหูทวนลม ไม่สนใจอารมณ์ร้ายๆ ของยายคุณหนูลูกสาวเจ้าของบริษัทขายวัสดุและรับเหมาก่อสร้างยักษ์ใหญ่ ยิ่งคงหน้าด้านกระทุ้งถามต่อ

“เอ...เมื่อไหร่ฉันได้ยินเธอยืนเคียงกับคุณธรรศเรื่องแต่งงานอยู่ไม่ใช่หรือ คบกันมาตั้งนานแล้ว แต่เขาก็ยังไม่ยอมไปสู่ขอเธอให้เป็นเรื่องเป็นราวสักที ระวังหน้า...จะเจออาถรรพ์ เลิกกันแบบสายฟ้าแลบ”

“นี่เธอแข่งฉันหรือ ยายวิวันดา!” ไอรินทวาดแว๊ด โกรธจนตัวสั่นที่โดนจี้ใจดำ

“โธ...อย่าเข้าใจผิดสิจ๊ะ ฉันพูดเพราะความหวังดีต่างหาก” วิวันดาจิบปากจิบคอพูดราวกับห่วงใยเสียเต็มประดา แต่จงใจหลุดเสียงหัวเราะออกมาให้นางพญาสาวได้ยิน “ผู้ชายแบบคุณธรรศน่าจะหาได้ง่ายๆ ซะที่ไหนผู้หญิงทุกคนก็อยากได้ตัวเขาทั้งนั้นแหละ ชื่นชอบปล่อยให้เขาหลุดมือไปละก็ บอกตรงๆ ว่าฉันเสียตายแทน”

“รวมถึงตัวเองด้วยสินะยะ” ไอรินประชดถาม ปรายตามองคนไม่เจียมตัวอย่างนึกสมเพช “จะบอกให้เอาบุญนะ ต่อให้ฉันกับธรรศจะเลิกหรือไม่เลิกกันก็ตาม เขาก็ไม่มีวันลดตัวลงไปเกลือกกัลลัวกับผู้หญิงมั่วซั่วได้ง่ายอย่างเธอหรอก ธรรศเขามีสุนิยม”

ไฮโซสาวที่อารมณ์ดีอยู่เมื่อครู่กระต๊อบเท้าเราๆ

“แล้วเธอดีกว่าฉันตรงไหน ถูกคุณธรรศและใครต่อใครเจาะใจแดงจนพรุณไปหมดแล้วละมั้ง อีกหน่อยเขาก็คงเบื่อ แล้วก็ทิ้งเธอไป”

ไอรินยิ้มเยาะ พุดอย่างมั่นใจ

“ธรรศเขารักฉัน เขาไม่มีวันเลิกกับฉันอย่างแน่นอน พวกเปรตหัวส่วนบุญอย่างเธอคงต้องรอชาติหน้า!”

“พูดได้ที่ไหนล่ะ เมื่อไหร่ฉันยังได้ยินแว่วๆ อยู่เลยว่าเขาไม่ยอม

แต่งงานกับเธอ แบบนี้ก็แปลว่าผู้หญิงทุกคนยังมีสิทธิ์ใช้ใหม่จ๊ะ”

“บางทีฉันก็คิดว่านอกจากเธอจะชอบสู้รู้แล้ว ยังหน้าหนาน่ากว่าพี่นซีเมนต์อีกด้วยนะ”

“ฉันยอมรับ...แล้วไง” วิวันต้ายกไหล่ “ล้ามคู่มั่นของเธอเอาไว้ให้ดีๆ ละ อย่าปล่อยให้เขาหลุดมาถึงมือฉันได้ก็แล้วกัน รับรองว่าฉันจะกักจะกอดคุณธรรมชาติเอาไว้แน่นๆ ไม่ให้กลับไปกินน้ำพริกถ้วยเก่าอย่างเธออีกเลย จำเอาไว้!”

พูดจบวิวันตาก็เดินจากไป เมื่อแน่ใจแล้วว่าอีกฝ่ายคงไม่แพลมอะไร ออกมาง่ายๆ ทั้งไอรินไว้กับความอับอายขายหน้าครั้งใหญ่...

เจนเทิลแมน หรือ แดกกาย?

“ทำงานกับไอ้ธรรคเป็นยังไงบ้าง โอเคไหม”

สลักจันทร์วางมือจากแบบบ้านที่กำลังแก้ไขให้ลูกค้ารายหนึ่งของบริษัท ก่อนเงยหน้ามองรุ่นพี่หนุ่มที่เดินเข้ามาเฝ้าถามเธอด้วยความหวังใยในช่วงบ่ายของวันทำงาน

“ก็ดีค่ะ” หญิงสาวตอบรับแทนๆ ด้วยความเกรงใจ ไม่กล้าบอกปวีร์ว่าเธอกับเพื่อนของเขาดูเหมือนกันไม่ค่อยได้

คนช่างสังเกตเกาแดง ยืนหน้า หรือตามองอย่างรู้ทัน

“ดี? แล้วทำไมทำหน้าที่แบบนี้ล่ะ”

หญิงสาวขมวดคิ้วด้วยความสงสัย

“จันทร์ทำหน้าที่ยังไงคะ”

“แบบนี้ไง” คนพูดยื่นหน้าพลาจขมวดคิ้ว สาธิตให้อีกฝ่ายเห็นว่าเธอทำหน้าที่เช่นไร

“จันทร์ทำหน้าที่น่าเกลียดขนาดนั้นเลยหรือคะ”

“น่าเกลียดกว่านี้อีก” ปวีร์พูดไปหัวเราะไป

“พีวีร์!” สลักจันทร์ทั้งจุ่นทั้งขำ “พูดแบบนี้จันทร์เสียหายหมด”

พีวีร์ยิ้ม ก่อนวกเข้าเรื่องเก่า

“ไอ้ธรรคมันไม่ได้แผลงฤทธิ์ใส่เอาใช่ไหม”

รุ่นพี่หนุ่มพูดอย่างรู้จักเพื่อนสนิทของตนดี สลักจันทร์จึงเลือกที่จะ
เอ่ยตามความจริง

“นิดหน่อยค่ะ”

“ทนไหวไหม”

“ทำไงได้ล่ะคะ จันทร์หลวมตัวเซ็นสัญญาไปแล้ว คงต้องเดินหน้าลุย
อย่างเดียวนะ”

“ดีแล้ว...อดทนไว้ละ” พีวีร์ตบไหล่รุ่นน้องสาวเบาๆ พร้อมเอ่ยถาม
“รู้ไหมทำไมพี่ถึงแนะนำงานนี้ให้จันทร์”

สลักจันทร์ส่ายหน้า พีวีร์จึงยิ้มกว้างขึ้นแล้วเฉลย

“เพราะจันทร์เหมาะกับงานนี้”

คนฟังเลิกคิ้ว ยิ่งสงสัยเข้าไปใหญ่ ทว่าไม่เอ่ยปากถาม รอให้อีกฝ่าย
พูดต่อ แต่เขาก็ยังเสียบ

“เหตุผลสั้นๆ แค่นี้เองหรอคะ”

“หนุ่มวิศวะไม่ชอบพูดมาก จันทร์ก็รู้นี่นา”

“ยกเว้นพีวีร์ที่พูดเก่งมากกก”

“จันทร์มีความสามารถนะ” จู๋ๆ พีวีร์ก็เปลี่ยนท่าที่เป็นจริงจังอีกครั้ง
“สิ่งสำคัญที่สุดถือเป็นหัวใจของการออกแบบบ้านคือการอ่านความรู้สึกของ
เจ้าของบ้าน แล้วถ่ายทอดออกมาเป็นรูปร่างบนกระดาษเหมือนที่เจ้าของ
บ้านฝันไว้ โดยไม่ลืมรากฐานที่ต้องคำนึงถึงมากที่สุด นั่นก็คือความคงทน
จันทร์มีทั้งสองสิ่งนั้นอย่างเต็มเปี่ยม

“จันทร์ออกแบบบ้านด้วยหัวใจ จันทร์ไม่เคยละเลยความต้องการ
ของเจ้าของบ้าน และไม่เคยมองข้ามความปลอดภัย คงไม่มีใครอยากอยู่ใน
บ้านที่พร้อมจะพังลงมาได้ทุกเมื่อหรอก เพราะแบบนี้ถึงพี่ถึงไว้ใจจันทร์

จันทร์แก่ง มีทั้งหัวศิลปะและวิทยาศาสตร์รวมกัน พี่มั่นใจว่าจันทร์จะ ออกแบบบ้านที่อบอุ่นสมบูรณ์ให้เพื่อนพี่ได้”

สลักจันทร์ทำหน้าที่เล่นเกมประหลาดใจ ก่อนจะล้อเลียนอีกฝ่ายซ้ำๆ ปนซาบซึ่งใจ

“ไหนพี่วีร์บอกว่าหนุ่มวิศวะไม่ชอบพูดมากไป ที่ร้ายมาเนีย...ยาวเหยียดเลย แต่ก็ขอบคุณนะคะที่พี่วีร์เชื่อมั่นในตัวจันทร์”

“ทำให้เต็มที่ ถือว่าเป็นการตอบแทนพี่ละกัน”

“ถ้าอดทนอะไรได้ จันทร์จะอดทนทุกอย่างคะ”

“แสดงว่าไฮ้ธรรมชาติมันเรื่องมากกับเราน่าดู”

“ก็...ประมาณหนึ่งคะ”

“ไว้พี่จะเตือนให้มันเพลๆ ลงบ้างนะ”

สลักจันทร์พยักหน้าเป็นเชิงรับรู้และขอบคุณไปในตัว ตั้งใจจะเฝ้าตามเรื่องงานต่อ แต่พี่วีร์พูดขึ้นก่อน

“เรื่องวิศวกรออกแบบโครงสร้างหลัก จันทร์ไม่ต้องไปหาใครที่ไหนนะ พี่จะช่วยจันทร์ทำเอง เพื่อไฮ้ธรรมชาติคือ ไม่ยอมฟังที่จันทร์พูด พี่จะช่วยเป็นทัพเสริมคอยเคียงมันแทนให้เอง จันทร์คนเดียวเคียงมันไม่ทันหรอก” พูดพลางขยิบตาให้อย่างขี้เล่น “ส่วนเรื่องค่าตอบแทน จันทร์เก็บไว้ไม่ต้องมาให้พี่...”

“แบบนี้ก็เท่ากับพี่วีร์ทำงานฟรีนะสิคะ!”

“จันทร์จำเป็นต้องใช้มันมากกว่าพี่”

“แต่ว่ามันไม่ยุติธรรม” หญิงสาวค้าน “มันไม่ใช่ข้ออ้างที่จันทร์จะเอาเปรียบพี่วีร์”

ปวีร์รีบบอกมือบอดปิด

“อย่าคิดมากสิ มันเป็นความตั้งใจของพี่อยู่แล้ว”

“ความตั้งใจอะไรคะ”

“พี่ตั้งใจจะสร้างบ้านที่เป็นบ้านให้เพื่อนพี่คนนี้ บ้าน...ที่อบอุ่น มันคง

ปลอดภัย บ้าน...ที่มันสามารถกลับมาซุกตัวนอนหลับได้อย่างสบายใจ บ้าน...ที่ให้ความรู้สึกผ่อนคลายเป็นตัวของตัวเอง ไม่ต้องคอยวางมาดทำเป็นเก๊ก สวมหัวโขนเป็นลิบๆ อันเหมือนตอนที่มันนั่งเป็นประธานบริษัท

“ไอ้บรรคเจอะไรมาเยอะ ผ่านปัญหาและอุปสรรคมามาก ถ้ามันเปลอทำอะไรเพี้ยนๆ ไปบ้าง จันท์ก็ช่วยหลับตาข้างหนึ่งหรือทำเป็นมอมไม่เห็นได้ใหม่ พี่ไม่อยากจะให้จันท์ถือโทษโกรธเคืองมัน

“ลึ้กๆ แล้วไอ้บรรคไม่ใช่คนเลวร้าย แต่เพราะเจอกับความผิดหวังและประสบการณ์แยๆ จนฝังใจ เลยบ่มเพาะทำให้กลายเป็นคนเย็นชา ไม่แยแ่ใคร พุดจาก็ไม่เห็นหัวคนฟัง นี่ถ้าจันท์ได้รู้จักมันตอนสมัยเรียนมหาวิทยาลัยละก็ จันท์อาจไม่เชื่อก็ได้ว่ามันเป็นคนคนเดียวกับที่กวนประสาทจันท์รีเปล่า”

“คนเราจะเปลี่ยนเหมือนพลิกจากหน้ามือเป็นหลังมือได้ขนาดนั้นเลยหรอคะ”

พอดูตึกนั้นก็ขึ้นได้ จะว่าไป...พฤติกรรมแฟนหนุ่มของเธอก็ไม่เหมือนเดิมสักอย่าง แม้กระทั่งทัศนคติก็เปลี่ยนไป อย่างกับเป็นคนละคนกัน

ปวีร์ยิ้มบางๆ

“เวลามันเปลี่ยนแปลงได้ทุกอย่างแหละจันท์ แม้แต่ของแข็งๆ อย่างอิฐ อย่างปูน ยังแตกร้าวไปตามกาลเวลาโดยที่เราไม่ได้ทำอะไรเลย แค่ว่าปล่อยให้เฉยๆ มันก็เสื่อมไปตามสภาพเอง นับประสาอะไรกับก้อนเนื้อนุ่มๆ อย่างหัวใจละ ถ้ามันมีอะไรมากระทบจนเกิดเป็นแผลเมื่อไหร่ ความรู้สึกของคนเราก็คงไม่เหมือนเดิม...”

หญิงสาวถึงกับอึ้งจัด นานๆ จะได้ยินคนที่อารมณ์ดีอยู่เป็นนิจพุดอะไรจริงจังแบบนี้สักครั้ง

“วันนี้พี่วีร์พุดมีสาระจังแฮะ”

“นานๆ ทีก็เอากับเขาบ้าง เดี่ยวคนอื่นจะหาว่ามีหัวไว้คั่นหู”

สลักจันท์หัวเราะกับคำพุดของคนช่างเปรียบเปรย

“ตกลงค่ะ จันท์จะออกแบบบ้านคุณธรรมชาติร่วมกับพีวีร์ แต่เรื่องเงินนี่จันท์คงต้องขอปฏิเสธ ไม่กล้าใช้หัวหน้า แถมยังจะให้จันท์เซ็ดค่าแรงอีกต่างหาก บอกตรงๆ กลัวโดนไล่ออกค่ะ”

“ว่าไปนั้น” พีวีร์ขำ “เอาที่จันท์สบายใจแล้วกัน ส่วนตัวพี่ยังยืนยันคำเดิม พี่อยากออกแบบบ้านให้ไอ้ธรรมชาติเพื่อนพี่ แต่ถ้าบอกมันตรงๆ มันคงพูดเหมือนจันท์ว่าไม่ให้พี่ทำฟรีๆ แน่ พี่เลยต้องอาศัยวิธีแนะนำรุ่นน้องฝีมือดีไว้ใจได้ แล้วแอบมากระซิบหลังไมค์แทน ถ้าจันท์อยากช่วยพี่จันท์ก็ช่วยให้พี่ได้ทำตามความตั้งใจเถอะนะ ส่วนเงินที่พี่ให้จันท์ไป พี่เชื่อว่าจันท์คงไม่เอามันไปละลายกับเรื่องไร้สาระอยู่แล้ว”

“พูดแบบนี้จันท์ก็แพ้พีวีร์พอดีสิ” สลักจันท์ย่นจมูกใส่อีกฝ่าย
 “จันท์เอาเงินส่วนนี้ไปช่วยน้อง ส่วนพี่ได้ทำตามความตั้งใจ ก็แพ้ดีออก”

“แพ้ตรงไหนคะ มีแต่จันท์คนเดียวที่ได้ทั้งชิ้นทั้งกล่อง”
 “ใครบอก” พีวีร์เลิกคิ้ว “พี่ก็ได้ในสิ่งที่เงินซื้อไม่ได้ไง”
 พอสลักจันท์นินหัวหน้าไม่เข้าใจ ชายหนุ่มก็เฉลยข้อสงสัย
 “พี่ก็ได้บุญทั้งจากไอ้ธรรมชาติแล้วก็จันท์ไงละ ทำบุญร่วมกันไว้ ชาติหน้าเราจะได้กลับมาเจอกันอีก”

คนฟังอดหัวเราะออกมาไม่ได้
 “พีวีร์มักน้อยเกินไปแล้วนะคะ” ก่อนจะปรับน้ำเสียงให้ฟังดูจริงจัง
 “แต่ยังไงจันท์ก็เกรงใจพีวีร์อยู่ดีค่ะ”

“มาก...น้อย...วัดกันตรงไหนล่ะ” ถ้ามเหมือนไม่ต้องการคำตอบ เพราะเจ้าตัวเล่นพูดเองตอบเองเสร็จสรรพ “สำหรับพี่ แค่ได้เห็นรอยยิ้มดีใจกับหน้าตาที่ดูมีความสุขของคนที่พักและห่วงใย พี่ว่ามันคุ้มมากกว่าเงินล้านเป็นไหนๆ”

หญิงสาวมีสีหน้าลำบากใจ แต่ก็ยังไม่ยอมรับความหวังดีของเขา เพราะมันเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง

“แล้วถ้าจันทร์ตึงตันจะแบ่งส่วนของพีวีร์คืนให้ได้ละคะ”

ชายหนุ่มพยักไหล่

“สิ่งที่พีตั้งใจจะทำให้สำเร็จก็แค่...เป็นหมั่น!”

สุดท้ายสลักจันทร์ก็ไม่อาจขัดความต้องการของพีวีร์ได้ เธอจำใจตอบตกลง เพราะหาเหตุผลดีๆ มาหักล้างคนเจ้าคารมไม่ได้ เรื่องหวานล่อมเกลี้ยกล่อมคนอื่นให้ยอมจำนน พีวีร์ชนะขาด แต่เขาลงทุนทำหน้าละห้อยตาปรอย พูดขอร้องเสียงอ่อน เขาก็แทบไม่กล้าปฏิเสธแล้ว แต่สลักจันทร์ไม่ชอบเอาเปรียบใครเหมือนกัน ดังนั้นเธอจึงยื่นข้อเสนอกลับไป กว่าจะตกลงกันได้...

“ถ้าพีวีร์ไม่ยอมเอาสตางค์จริงๆ ก็ต้องให้จันทร์เลี้ยงมือใหญ่”

“เรื่องนั้นไม่เป็นปัญหา พีชอบกินฟรีอยู่แล้ว”

ต่อให้พีวีร์เต็มใจ ไม่คิดมาก แต่หญิงสาวก็ขอตละอายุใจไม่ได้อยู่ดี เงินที่ควรจะเป็นของเขาคือบาทสองบาทเสียเมื่อไร จะให้เธอริบค่าจ้างที่ได้มาจากน้ำพักน้ำแรงของเขาจนหมดแบบง่ายๆ บอกตามตรง สลักจันทร์รู้สึกไม่สบายใจ...

คนคิดนี้หัวหน้า นึกไม่ออกเลยว่าควรแก้ไขอย่างไรดี จะกลับคำตอนนี้ พีวีร์คงไม่มีทางยอมให้เธอทำแบบนั้นแน่ ลองว่าได้ตกปากรับคำหรือให้สัญญาอะไรกับเจ้าตัวออกไปแล้ว เขาไม่มีวันลืม แถมยังไม่ยอมให้เปลี่ยนใจด้วย สลักจันทร์รู้ดี ภายใต้อาการที่เรียบง่าย สบายๆ ไม่เรื่องมาก พีวีร์ซ่อนความ ‘ดีอีร์’ เอาไว้อย่างเหลือล้น

ระหว่างที่เพียรคิดหาทางต่อรองกับรุ่นพี่หนุ่มสลัดกับทำงานไปด้วย สลักจันทร์ไม่ทันสังเกตเลยว่าประตูห้องถูกเปิดออก จวบจนได้ยินเสียงฝีเท้าดังเข้ามาใกล้ๆ เธอจึงเอ่ยถาม

“ลุงมันหรอคะ”

ถึงไม่เผยหน้าตู่ เธอก็มั่นใจว่าน่าจะเป็นคนขับรถของพรรค เพราะ

ตอนที่ลุงนั้นมารับเธอที่ทำงาน แกแนะนำตัวพร้อมกล่าวสิ่งที่เจ้านายฝากมาเสร็จสรรพ เห็นว่าพรรคติดรับรองแขกต่างชาติ เลยอาจจะมาคุยงานกับเธอวันแรกไม่ทัน จึงฝากเพียงเอกสารบางส่วนกับแบบที่เขาเคยเล่าให้ฟังว่าร่างไว้คร่าวๆ มาเท่านั้น

ตอนที่เธอกางแผ่นกระดาษวางหราบนโต๊ะเขียนแบบ สลักจันทร์แทบจะเข้ปาก ไหนบอกว่าเป็นแบบร่าง นี่จะเรียกว่าโครงยังไม่ได้เลย มีแค่รอยขีดเขียนนิดๆ หน่อยๆ วาดห้องเป็นรูปสี่เหลี่ยมบ้าง วงกลมบ้างแค่นั้นเอง แต่พอได้อ่านคอนเซปต์ที่เขาเขียนบรรยายเอาไว้ตรงพื้นที่ว่างใต้รูปภาพของโครงร่างแต่ละห้อง หญิงสาวก็ปึ้งมันขึ้นมาทันที

ถ้าไม่นับรวมความเรื่องมาก หยิ่งโยโส ปากร้าย ชอบดูถูกคนของนายจ้างหนุ่มแล้วละก็ สลักจันทร์คิดว่าไอเดียบนกระดาษแผ่นนี้เป็นเพียงสิ่งเดียวที่พอจะทำให้เธอมีใจนึกอยากจะทำงานกับเขา

สถาปนิกสาววางมือจากงาน เหลือบตามองปลายรองเท้าหนังหัวตัดอย่างดี คิดในใจว่านี่ไม่น่าจะใช่รองเท้าคนขับรถของผู้ที่เธอกำลังนิทาเขาอยู่เป็นแน่ แต่ยังไม่ทันจะได้เงยหน้าหาคำตอบ น้ำเสียงหัวทิ่มทรงพลัง ฟังดูแตกต่างจากลุงใจดีที่เธอได้พูดคุยด้วยเมื่อไม่กี่สิบลับก็ดังแทรกขึ้นมา เผลยข้อสงสัย

“งานผมยากเกินไปหรือว่าคุณไม่มีสมาธิ...ฮึ ถึงได้เอาแต่นั่งหน้ามู๋แบบนั้น”

สลักจันทร์รู้สึกแปลกใจนิดๆ ที่เห็นเขา

“ไหนว่าคุณติดธุระ มาได้”

คนถูกถามไม่ตอบ ปรายตามองกระดาษที่เธอขีดๆ เขียนๆ คอนเซปต์ไว้ต่อจากความคิดของเขา แล้วย่นเธอกลับอย่างยียวน

“ไม่อย่างนั้นผมจะรู้หรือว่าคุณทำงานไม่คุ้มค่าจ้าง”

“คุณธรรมชาติดิฉันเพิ่งมาทำงานให้คุณวันนี้วันแรก ถ้าคุณคิดว่าแปลนมันจะเสร็จภายในสองสามชั่วโมงนี้ ดิฉันคงต้องขอให้คุณไปจ้างเหมาตา

แทนแล้วละค่ะ เพราะดิฉันแสดงานให้คุณรวดเร็วแบบนั้นไม่ได้ ดิฉันต้องใช้สมองคิด กลับมันออกมาค่ะ”

หญิงสาวจงใจเน้นเสียงหนักประโยคสุดท้ายอย่างนึกจุ่น แต่คนฟังกลับยกไหล่อย่างไม่ยี่หระ

“ไหนขอตรวจสอบคุณว่าเก่งนักเก่งหนาไหงละ”

“ดิฉันเป็นสถาปนิกค่ะ ไม่ใช่จิตรกรที่แค่วาดรูปบ้านสวยๆ แล้วส่งให้คุณไวยๆ ดิฉันต้องเอาความรู้ด้านสถาปัตยกรรมมาคำนวณผสมกับงานศิลป์ ถึงจะออกแบบบ้านให้คุณได้!”

“จะบอกผมว่าคุณเก่งๆ ไม่ทำงานลวกๆ ให้ใครงั้นสิ” ชายหนุ่มเหยียดปาก

“ถ้าคุณยังอยากได้บ้านดีๆ ก็ช่วยใจเย็นๆ แล้วให้เวลาฉันได้ทำงานอย่างสงบๆ ด้วยค่ะ”

ธรรคยอมยุติ เพราะสิ่งที่หล่อนพูดเป็นประโยชน์กับเขา ชายหนุ่มต้องการบ้านหลังใหม่ที่จะช่วยเยียวยาให้มารดาภกับน้องสาวของเขาอยู่ด้วยความสุขกาย...สบายใจ

สิบกว่าปีมาแล้ว ตั้งแต่พ่อเขาเริ่มป่วยด้วยโรครุมเร้า ทั้งความดันโลหิตต่ำ เบาหวาน โรคไต แม่ไม่เคยปริปากบ่นถึงความทุกข์ยากในใจเลยสักคำ ไม่มีแม้แต่เสียงสะอื้น จวบจนกระทั่งวินาทีสุดท้ายก่อนพ่อจะจากไปเมื่อปีกลาย วันนั้นเขาถึงได้เห็นหยาดน้ำตาที่พร่างพรูไม่ขาดสายของท่าน

ตลอดช่วงมรสุมของชีวิตคู่ที่สามีนอนป่วยช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ ผู้หญิงที่ชื่อ ‘กัญญา’ ต้องตื่นตั้งแต่รุ่งสาง หุงหาอาหารและเตรียมมื้อเช้าสำหรับทุกคนในบ้าน ก่อนจะไปก้มมือเป็นกำลังใจให้แก่ลูกๆ ที่ออกไปทำหน้าที่ของตนในแต่ละวัน หลังจากนั้นเวลาส่วนตัวที่เหลือทั้งหมดท่านก็อุทิศให้แก่สามี โดยไม่นึกย่อท้อ

ทุกวันนี้...ท่านต้องทำกิจวัตร อาบน้ำ ป้อนข้าว ป้อนยา บางครั้งก็ต้องเก็บอุจจาระและปัสสาวะที่พ่อถ่ายทิ้งเอาไว้ เพราะลูกไปเข้าห้องน้ำไม่ไหว

ตกบ้าย...ท่านคอยนั่งอยู่ข้างกาย หาเรื่องพูดคุย หาหนังสืออ่านให้สามีฟัง หาเพลง หาหนังสือ ไร้ช่วยคลายเหงา แม่หลายคราวท่านจะพบว่าบิดาไม่ได้สนใจภาพเคลื่อนไหวในจอสีเหลี่ยมเท่ากับเรื่องราวความฝันของตัวเอง แต่ท่านก็ยังคงเปิดโทรทัศน์ทิ้งไว้ แล้วนั่งมองใบหน้าสามีในยามหลับอย่างนั้นต่อไป ราวกับเวลาหยุดอยู่เพียงเท่านั้น

เขายังจำภาพที่เห็นในบ้ายวันหนึ่งได้ติดตา สีหน้าของท่านฉายแววเศร้าสร้อย เต็มไปด้วยความหวาดหวั่น แหวดตายามที่มองพ่อดูหงอยเหงา แต่เพียงแวบเดียวที่เห็นเขา มารดาก็คลี่ยิ้มบางๆ ไม่แสดงความอ่อนแอให้เขายังเป็นกังวลใจ

ยิ่งเห็น...ก็ยิ่งบีบหัวใจเขา แม้ท่านจะไม่พูด แต่เขาก็รู้...รู้ว่าในใจของท่านนั้นปวดร้าวเกินกว่าใครจะเข้าใจได้

แม่ของเขา...เป็นผู้หญิงที่มีความอดทน เข้มแข็ง ยิ่งกว่าผู้หญิงคนไหน!

ท่านเป็นผู้หญิงเพียงคนเดียวบนโลกใบนี้ที่ชายหนุ่มยกย่องให้เป็นศรีภรรยา

ท่านต้องผจญกับความเหนื่อยยากลำบากเข็ญใจ ทุกข์ระทมอย่างแสนสาหัส เมื่อต้องทนเห็นคู่ชีวิตที่เคยร่วมเรียงเคียงหมอนอยู่ทุกคำคิณนอนกระเสาะกระแสะ เจ็บปวดทรมานทั้งทางกายและทางใจ ซ้ำร้ายท่านยังต้องกัดฟันต่อสู้กับความร้าวรานและยังต้องฝืนยิ้มให้ลูกชายที่ไม่เอาไหนอยู่ทุกเย็น...

ทั้งที่หัวใจของท่านจมอยู่ในอ่าวน้ำตา!

เวลานั้นเขายังเป็นแค่เด็กกอมมือในสายตาของพวกเขาเสื่อสิ่งทีกระหิงแรดที่เงินจัดในเวทีธุรกิจ พวกมันเห็นเขาเป็นแค่นักบริหารมือใหม่ อายุยังน้อย ความรู้อ่อนด้อย ไร้ประสบการณ์ ไม่มีเขี้ยวเล็บ แทบจะเรียกได้ว่าไม่มีพันธมิตรทางการค้าเลยสักคน จึงมีแต่คนจ้องจะ ‘สูบ!’ กิจการที่เพิ่งขาดเสาหลักกันทั้งนั้น

ธรรมชาติต้องพยายามจนเลือดตาแทบกระเด็น ค่อยๆ หาช่องทางพวง
สถานการณ์นี้ไม่ให้เลวร้ายยิ่งกว่าที่เป็นอยู่ พร้อมๆ กับสร้างแขนขาทางธุรกิจ
เพิ่มเติม เพื่อความมั่นคงควบคู่กันไป

มันไม่ใช่เรื่องง่ายเลยสักนิด!

หลายครั้งที่เขาแสดงความอ่อนล้าออกมาต่อหน้าแม่ เวลาที่หลังชน
ฝา สมองตีบตัน คิดไม่ออกว่าจะแก้เกมธุรกิจอย่างไรดี ทุกครั้งแม่จะเดิน
มาใกล้ๆ นั่งข้างๆ คอยลูบหลังปลอบใจ แล้วพร่ำบอกกับเขาเสมอว่า...

‘ธรรมชาติของแม่เป็นคนเก่ง ลูกมีสายเลือดนักสู้ของพ่ออยู่เต็มตัว อย่า
กลัวที่จะต้องเผชิญหน้ากับอุปสรรคทั้งหลาย ไม่มีอะไรล้มเหลวได้น่าละอาย
เท่ากับใจของเราที่ยอมพ่ายแพ้เอง’

ท่านต่างหากล่ะที่เป็นคนเก่ง...ทั้งเก่งและแกร่ง!

เพราะมีรอยยิ้มของ ‘แม่’ ผู้หญิงที่เขาเคารพรักสุดหัวใจเป็นเสมือน
หยาดฝนอันชุ่มฉ่ำโลมใจ ทำให้หัวใจที่แตกกระแหงแห้งผากชุ่มชื้น เรียวแรง
ที่เคยหดหอยพ่นคืน ท่านมอบขุมพลังให้เขาลุกขึ้นยืนหยัดและก้าวต่อไป
อย่างมั่นคง ไม่หวั่นไหว เขาจึงสามารถพาทุกชีวิตในบริษัทให้ผ่านพินิจกฤต
มาได้

วันนี้เขาอยากเป็นกำลังใจให้ท่านบ้าง แม่เพียงน้อยนิดเขาก็จะทำ เขา
จะสรรหาทุกสิ่งที่ทำให้ท่านยิ้มได้

ยิ้ม...ที่ออกมาจากกันบึ้งหัวใจ

ยิ้ม...ที่เปี่ยมไปด้วยความสุข

แน่นอนว่าสิ่งนั้นจะต้องปกป้องท่านจากความทุกข์ตรมใดๆ ทั้งปวง
เขาจึงตัดสินใจจะสร้างบ้านหลังใหม่ให้ดี เพื่อเก็บความทรงจำใหม่ของท่าน
ต่อจากนี้!

ชายหนุ่มไม่ได้ต้องการให้แม่ลืมพ่อ แต่เขาไม่อยากจะเห็นสีหน้าเศร้า
หมองของท่านทุกครั้งเวลามองไปรอบๆ บ้าน สถานที่ซึ่งยังคงเต็มไปด้วย
ความหลังสมัยพ่อเขายังอยู่ ไม่ว่าจะหันหน้าไปทางไหน ธรรมชาติเชื่อว่าแม่อัง

คงจดจำทุกความทรงจำของพ่อได้ทั่วทุกอณู โธ๊ะ แก้อิ้วตัวที่พ่อเคยนั่ง โซฟาตัวที่พ่อเคยนอน เตียง ผ้าปูที่นอน แม่กระทั่งปลอกหมอน แม่คงยังสัมผัสได้ถึงกลิ่นอายของพ่อไม่มีวันเลือน

ฉะนั้น ‘บ้าน ’ หลังใหม่นี้จะเป็นของขวัญจากเขา เป็นสิ่งที่ช่วยบรรเทาความเจ็บปวดร้าวรานในหัวใจของท่านให้เบาบางลงได้ แม้จะต้องใช้เวลานานเป็นปี...เป็นสิบปี...เขาก็จะรอ เขาจะทำให้แม่ที่ยังคงจมอยู่กับความทุกข์นับจากวันที่พ่อจากไปกลับมามีสีหน้าสดชื่นแจ่มใสอีกครั้ง ด้วยบรรยากาศใหม่ๆ ที่แตกต่างไปจากเดิม

“คิดว่ายากไปไหม”

จู่ๆ คนที่เปลื่อยิ้มละมุนออกมาก็เอ่ยปากถาม ทำเอาสลักจันทร์ที่แอบมองเขาอยู่ด้วยความประหลาดใจตั้งตัวแทบไม่ทัน

“อะไรคะที่ว่ายาก”

“บ้าน...ที่เต็มไปด้วยรอยยิ้ม ทำให้คนอยู่มีความสุขนะ คุณทำได้ไหม”

ที่แรกสลักจันทร์คิดว่าอีกฝ่ายตั้งใจจะทวนประสาธน์ หรือไม่ก็หาเรื่องดูถูกเธอเหมือนเคย แต่กลับผิดคาด สีหน้าจริงจังและน้ำเสียงที่ถามอย่างอ่อนโยน ทำให้สลักจันทร์คิดว่านี่ไม่ใช่การประชดกัน จึงตอบกลับไปอย่างมาดมั่น

“ดิฉันออกแบบบ้านตามใจผู้อยู่ค่ะ เคยบอกแล้วว่านี่จะไม่ทำให้คุณเสียดายเงินสักสตางค์เดียว”

“ไม่ใช่ผม” ธรรมชาติสายหน้าซำๆ ก่อนเบือนหน้าหนี ตั้งใจหลบตาคนที่จ้องมองมา เพราะกลัวว่าเธอจะสังเกตเห็นความอ่อนแอในใจ เรื่องเดียวที่ทำให้เขารู้สึกหวั่นไหว “ผมอยากให้คุณสร้างบ้านหลังนี้เพื่อผู้อยู่สองคนที่ผมรัก”

ไม่รู้ทำไมสลักจันทร์ถึงได้คิดว่าควรถามดีหรือเปล่า ทั้งๆ ที่เป็นงานไม่ใช่ความอยากรู้ อยากเห็นส่วนตัวเสียหน่อย เธอต้องทราบความต้องการของลูกคำเฝ้ามากที่สุด ยิ่งรู้ทุกเรื่องได้ยิ่งดี จะได้ออกแบบบ้านตอบใจให้

ตรงกับสิ่งที่ลูกค้าวาดฝันไว้ ทั้งที่ควรจะถามได้ง่ายๆ อย่างนั้น แต่ทำไม
สลักจันทร์ถึงรู้สึกง้อยคำที่กำลังจะเอ่ยออกจากปาก มันยากจัง...

“คุณ...เอ่อ...จะสร้างบ้านหลังนี้ไว้เป็นเรือนหอหรือคะ”

เป็นอีกครั้งที่ธรรส่ายหน้า

“ผมจะแต่งงานกับผู้หญิงที่เดียวสองคนไ้ด้วยกันล่ะ” เขาทำเสียง
หงุดหงิด คล้ายกับเธอถามไม่คิด

“ก็เมื่อที่คุณพูดว่าคนรัก” สลักจันทร์รีบแก้ตัว

“ไม่จำเป็นต้องตีความหมายในทำนองนั้นเสมอไปก็ได้นี่ ผมจะปลูก
บ้านหลังใหม่เพื่อแม่กับน้องสาวผมเท่านั้น ผู้หญิงคนอื่นไม่มีสิทธิ์”

แวบหนึ่งในความคิดนั้น สลักจันทร์รู้สึกว่าคุณชายตรงหน้าเธอมาก
โดยเฉพาะแวตตามุ่งมั่นยามที่เอ่ยถึงแม่และน้องสาว มันฉายชัดถึงความ
ห่วงหาอาทรอย่างเปี่ยมล้น ซึ่งไม่มีใครเทียบเคียงได้ เขาพูดราวกับเป็น
แฟมิลีแมนเต็มตัว ทั้งๆ ที่ก่อนหน้านี้ยังพูดจาตุกตुकแคลนเพศหญิงอย่าง
เธออยู่เลย

“ถ้าแฟนคุณมาได้ยินแบบนี้คงเข้าใจ” เธออดเหน็บเขาไม่ได้

“ผมไม่เคยคิดจะพูดแบบนี้ต่อหน้าเขาอยู่แล้ว เลยไม่ต้องกลัวว่าเขา
จะรู้ใหม่”

“คุณพูดเหมือนไม่ค่อยแคร์ความรู้สึกของเธอเท่าไร”

หญิงสาวเพิ่งจะนึกขึ้นชมชายหนุ่มอยู่หยกๆ แต่ต้องเบรกอารมณ์
ตัวเองดั่งเอี้ยด รู้สึกเสียวใจขึ้นมานิดๆ ยังไม่ทันไรเขาก็แปลงร่างกลับมา
เป็นนายจ้างจอมยโสคนเดิมอีกแล้ว มีหน้าซ้ำเขายังเหยียดริมฝีปาก มองเธอ
ด้วยสายตางบางอย่าง ยากที่สลักจันทร์จะอธิบายได้ แต่เหมือนมีทั้งแหว
เย้ยหยัน สมเพช และความเจ็บปวดตักันให้ยุ่งเหยิงอยู่ข้างใน

“สำหรับผม...จะผู้หญิงหรือความรัก ก็ไม่ใช่สาระสำคัญในชีวิต”

ธรรคบอกอย่างไม่แยแส แล้วเปลี่ยนบทสนทนา วกกลับเข้าเรื่องงานทันที
“เอกสารที่ผมฝากมาใช้ได้ไหม”

“ดีมากเลยคะ”

“ถามจริง” ธรรมชาติมีสีหน้าแปลกใจนิดๆ ที่เธอมีรสนิยมตรงกับเขา

“บ้านแบบโมเดิร์น ทropicัลเฮาส์ น่าจะเหมาะกับความชอบของคุณนะคะ”

“ที่ที่เป็นธรรมชาติ ให้คนแก่ได้ออกกำลังกาย ทำสวนพรวนดินบ้าง ผมต้องการแค่นั้น”

คนฟังหรีตาพร้อมถาม

“ไหนคราวก่อนคุณบอกว่าขอเรียบหรูสมกับเงินสิบสองล้านไงล่ะคะ”

ธรรมชาติกอดอก วางมาดเป็นนายจ้างเต็มเขี้ยวเต็มที่

“นั่นก็ยังคงอยู่ในข้อตกลง เพื่อสถาปนิกอย่างคุณสั่งสั่งกะสีมามุ่งหลังคาบ้านผมแทน แล้วบอกว่านี้แหละที่เรียบง่าย เป็นธรรมชาติ ผมไม่ต้องเสียเงินสิบสองล้านไปฟรีๆ เพื่อให้คุณตูดตึกซีโก้งผมหรือ”

“คุณนี่ไม่เคยมองใครในแง่ดีเลยสินะคะ” หญิงสาวค่อน พลางส่งค้อนให้ด้วยความหมั่นไส้

“เรื่องเงินเรื่องทองไม่เข้าใครออกใครนี่ ผมต้องระวังไว้ก่อน”

ไอ้ท่าทางยกไหล่เหมือนไม่แคร์ว่าคำพูดของตนจะทำให้ใครเจ็บช้ำน้ำใจอย่างไรบ้างนี่แหละ ทำให้บางครั้งสลักจันท์หรือยากจะตั้งหน้าตั้งตาเถียงกับเขาให้รู้ตัวรู้แดงกันไปเลย จะได้ไม่ต้องคอยรับศึกรายวัน

เธอขี้เกียจมานั่งตั้งสมาธิใหม่ทุกครั้ง กว่าจะปรับอารมณ์ให้หายหงุดหงิด แล้วคิดงานศิลปะออกมาได้อย่างดีเยี่ยม มันกินเวลาค่อนข้างนาน บางครั้งเสียเวลาไปเป็นวันๆ ก็ยังคิดไม่ออกเพราะความขุ่นใจ คนที่ไม่เคยลงมือทำคงไม่รู้หรือหอก ถึงได้ขยันทหาเรื่องเธอทุกครั้งทีเจอกัน

“เอาเป็นว่าฉันจะทำงานของฉันให้เต็มที่และดีที่สุดเท่าที่ฉันจะทำได้ก็แล้วกันนะคะ” หญิงสาวตัดปัญหา

“ถ้าไม่ใช่แค่คำสัญญาลมปาก แต่คุณตั้งใจลงมือทำจริงๆ ละก็ ผมจะขอบคุณมาก”

หญิงสาวแก้มแอมปาก ให้เหมือนกับท่าที่อันแสนจะสุภาพที่เข้ามาอบ
แกเธอ

“คะ ดิฉันจะออกแบบบ้านคุณให้เพอร์เฟกต์เลย!” เธอจงใจกระแทก
เสียงหนักๆ “ฉันขออนุญาตเริ่มสัมภาษณ์คุณเจ้าของบ้านก่อนเลยก็แล้วกัน
นะคะ ดิฉันจะได้ทราบข้อมูลพื้นฐานที่จำเป็น เช่นว่าบ้านคุณอยู่กันกี่คน
ผู้ใหญ่เท่าไร มีเด็กไหม คนแก่อายุเท่าไร ขาแข้งยังแข็งแรงดีไหม พอเดิน
ขึ้นบันไดไหวรึเปล่า ดิฉันจะได้คำนวณห้องดูว่าควรมีกี่ห้อง แล้วจะให้ใคร
อยู่ชั้นไหน คุณอยากได้สวนแบบไหน จะตั้งตรงไหนดี ชั้นล่าง หน้าบ้าน
หรือดาดฟ้า ทุกอย่างคือข้อมูลที่เป็นประโยชน์ และดิฉันควรต้องรู้อย่าง
ละเอียดคะ”

“งั้นก็ลุกขึ้น”

“คะ!”

ยังไม่ทันได้คำตอบหรือถามอะไรเพิ่มเติม คนส่งก็เอื้อมมือคว้าหมับ
เข้าที่ต้นแขนเธออย่างรวดเร็วจนไม่ทันตั้งตัว มารู้อีกที่เธอก็ถูกเขาดึงให้
ลุกขึ้น ก่อนที่อีกฝ่ายจะมายืนอยู่เคียงข้าง พลังเลื่อนมือลงมาเกาะกุ่มมือ
เธอแล้วกล่าว

“ผมยังไม่ได้กินข้าว พอดีลูกค้ามีธุระต้องไปทำต่อ ผมเลยรีบบึ่งมา
ข้างๆ คอนโดมีโรงแรมอยู่ ค่อนข้างทรู แต่คุณไม่ต้องกังวลนะว่าผมจะปล่อย
ให้คุณนั่งมองปาก ไปคุยงานกันที่นั่น ดีๆผมเลี้ยงเอง”

คนเอาแต่ใจไม่ถามความสมัครใจกันเลยสักนิด รีบดึงมือเธอให้สาว
เท้าก้าวตามไปทันที ราวกับว่าถ้าช้ากว่านี้อีกสักนาที ‘ไล้’ ของเขาจะบิดตัว
จนขาดอย่างนั้นแหละ

ถ้าหิวมากขนาดนั้น...ทำไมไม่หาอะไรกินมาก่อนล่ะ

หรือว่า...กลัวจะเสียเวลา ‘กวน’ ประสาทเธอเล่น!

สลักจันทร์แอบมำปากใส่คนที่เดินนำหน้าเธออยู่ ที่แบบนี้จะไม่เห็น
บันเลยว่าเสียเวลา แทนที่เธอจะได้รีบคุย รีบคิด รีบทำงานให้คืบหน้าใดๆ

กลับกลายเป็นว่าต้องไปนั่งกินข้าวเป็นเพื่อนเขาแทนเสียนี้

เธอขี้เกียจไป!

และคงจะยิ่งกลืนอะไรไม่ลง ถ้ารู้ว่ามิใครบางคนรอเธออยู่ที่นี่!